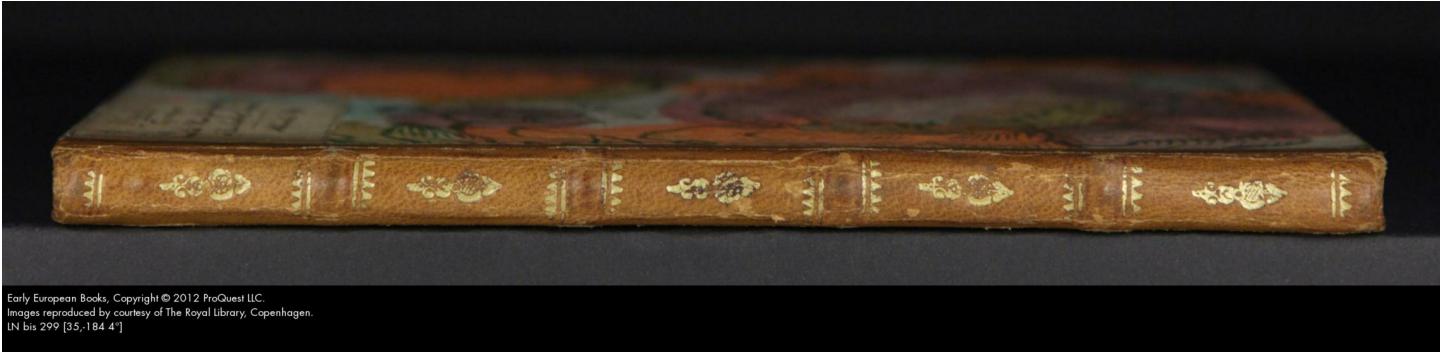

I. Caselius.
R. *Tzegeneor*
nuptiis Henr. Julii Guelfii
et Elisabetha, Cimbricis.
Helmarsh. 1590.

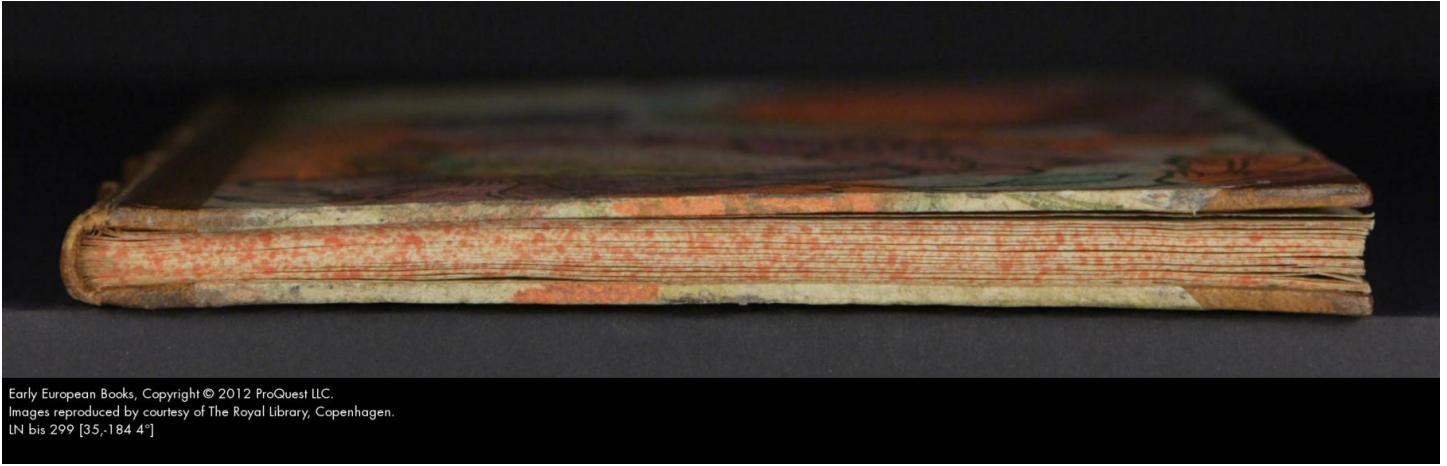

Early European Books. Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 299 [35, 184 4"]]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 299 [35,184 4"]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 299 [35,184 4°]

Early European Books. Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
DN bis 299 [35.184 4]

$\frac{2}{3} = C \div \frac{2}{6} / 3 = 6$

35,-184-40

DA Box

(LN bis 299)

Nuptijs
HEROIS HENRI-
CI IVLII GVELFII
&
HEROINAE ELISABE-
THAE CIMBRICAE
TPIKOPEION
Ioannis Caselij.

HELMAESTADII
Excedebat Iacobus Lucius Mense Aprilis
Anno CIO. IC. XC.

Ioannis Caselij
TPIKOPEION.

L M A N A sese commouerat à Bru-
steris ad boream, comitans iuuenum
heroa HENRICVM IVLIVM. Volebat
enim illa, ei prasto esset, cui plurimum
deberet. Intelligit enim, se huius auspicijs deinceps
ita coli & longè gentium, & in his potissimum locis,
ut antè fuisse ab eiusdem patre, heroë IVLIO dedica-
ta. Vbi aliquot dierum itinere confecto, in Mega-
polin venit, ad Varnum substitit, salutatum sororem
Rhoduntiam, cui nulla quoq; antehac gratior hospes
illa venerat. Proferebantur, ut fit, epula lauissima:
ii erant sermones de aliqua parte sapientia, eruditis
conspersi salibus, varij & perpetui, ut somnum obli-
uiscerentur id temporis. Quibus cum se oblectauis-
sent, nec ad satietatem tamen, quarum non esset sati-
as, & quid haberet in animo, aperuisset Elmana, co-
mitem se sorori adiunxit Rhodutia, tum ut honorem
heroi VLRICO & ipsa haberet, de se merito & me-
renti optimè: tum ut ambæ conuenirent sororem Li-
menin, præter quam trans mare non esset alia è cœlo
A 2 sapien-

sapiencia præses. Ambæ pedibus ibant ad X. M. pas-
suum, in ostium Varni: ubi condescendunt nauigii cum
virgineo comitatu: hac maris non insolens, ut qua-
ventitaret ad sororem sapientiam: illa mare oculis nun-
quam aspicerat, et si cœlum & terras & maria o-
mnia animo perlustrauerat. Nec magis ergo ventos
& tempestates, & scopulos ipsa metuit, quam altera.
Cœlo igitur sereno, tranquillitate incredibili, vento
ita secundo, ut remiges quiescerent, deferuntur in
portum aduersi littoris. Ibi Rhoduntia: In lit-
tore, pedem fiximus, inquit, Dania: nec longe absu-
mus à Limenidos sororis fano: atque eccam ipsam cum
cœtu virginum, nobis prodeuntem obuiam. Illam
ne virginem, inquit Elmana, amictu aque candido,
vti nos sumus. Hic hac effata erant, cum, non
properè, accurrit Limenis, hospites amplectitur: Ut
mihi gratias, inquit, non ex oratione, sed & re
ipsa cognoscite: sequimini me: non ædificii mole, sed
scientia & studio sacra est hac ades: quantulacumq[ue], non
magis mea, quam vestra est: quod tu non nescis
Rhoduntia: tu crede mihi, Elmana, & huic. Quin
rem videte: tres sumus ipsa: templo tres turres impo-
sui: intus sunt sellæ totidem: nomen à numero nostro

Trico-

Tricorēon feci: vos mihi sacrum arbitramini: ego
utriusque vestrum, immo utriq; sentio: vel, quod cum
re maximè consentiat, commune sit tribus: nefas, ut
dixi, mihi plus hic esse iuris, quàm vestrum alteru-
tri. Quod videtis oculis, id nihil est: nec de fani
communicatione quid arroganter dixerim. Animo
vestro animum meum contemplamini: quem si pro-
batis, atq; ut probetis, semper enītar sedulo, vester est:
ipsaq; eo ipso, quo sum, qua sum, vestra sum, vosq;
pro meis habeo. His dictis altera hospitum, dum
parat respondere, in vestibulo iam fani erant. Itaq;
quod ambæ habebant, ut dicent, id sentiunt: Et o-
mnia tamen Limenis accepit, siue è vultus suavitatē,
siue è silentij modestia. Ite intro, inquit, epula-
rum hic satis est. Fertis enim ipsæ quoq; non minus,
quàm inuenietis domi meæ. Quod videbitur, de eo
inter nos sermo erit hodie. Sequimur, inquit
Rhoduntia. Placetne igitur, inquit Elmana, ut
nostra virgines cum tuis in hortos istos amanos, ut
apparet, digressæ, ludant, aut inter se fabulentur?

Immo suscipit Limenis: ut Et ipsæ se nobis ca-
ras esse intelligant, veniant una: area templi plures
capiat: nec aliud sibi vult, quod haec semper aperta fo-

A 3

res:

res: ingredi licet cuius bono: alijs hoc templum ter-
rori est vel ridiculo. Introeunt: ingressa ubi fue-
runt, hospes longinquam & nouam hospitem primo,
secundo loco vicinam collocat: ipsa tertio confidet:
virgines ordine circumstant: immò nullo ordine, ut
pares, modestè & silentio, quo altius non fuit in ma-
gna Grecia quinquennij. Intus nec ebur, nec aurum,
nec signum cerneret, neq; tabulam: exanimum nihil,
viva omnia, pellucida omnia. Illa regum sunt, dea-
rum alia: quod neq; poëta ignorat, dum regiam
Menelai pingit. Quoniam, inquit Limenis, ali-
mento non nutrimur alieno, Iuuentas nobis ministra-
bit nectar. Etenim tu Elmana, quæ haberis natu mi-
nima, mihi annis par es: & ego Rhoduntia, quam
vulgus censet natu inter nos maximam: hac ita pu-
ella, ut ipsamet, tu, ut ego. Non enim curæ nos illæ
anxia honoris & opum exercent: satis dignitatis re-
mum in virtute & sapientia: diuitias non in arca re-
conditas, sed ex ingenio depromptas habemus, aut
certè in promptu, quas nobiscū inter nos & cum alijs
communicemus. Video vos & pernoui: facite quoq;
ut vos audiam, vel gratia circumstantium: qua
est conciosacerrima. Rhoduntia excipit: Hanc
volu-

volumus audire, quam antè non audiimus. Au-
dietis me, inquit Elmana, sed vos præte principes.
Sed ego eadem curiosior, quas epulas primum inferri
iubeatis, cupio cognoscere, siue cuiusmodi nectar
fundi, ut hospes nostra modò loquebatur. Igitur Li-
menis: Rhoduntia hoc munus delegabimus, ut iu-
beat nos dicere, quod videatur. Etenim quid deceat,
ipsa nostrum tenet maxime. Ibi, cum annueret
Elmana, Rhoduntia: nec mea hospiti refragabor, nec
comiti: et si ambæ scitis, quid huic loco & huic tem-
pori conueniat. In nuptias nos quoq; (et si à paucis a-
gnitæ, à primis tamen minime neglectæ venimus.)

HENRICI IVLII herois Guelphij, & ELISABE-
THÆ heroinæ Cimbricæ. Est hic etiam è suis nuptiis
nouus maritus IACOBVS, rex Scotiae: est VLRICVS
dux Megapoleos, sponsæ utriusq; auis, uterq; mari
hospes, hic vicino Ballico, ille longinquo Britanni-
co: sunt regiæ gentes plures & regum ducumq; lega-
ti. Sed hoccine aliquam vestrum fugiat? quod oculi
hic quisq; videt, & per septentrionem adeoq; longi-
us vulgus audijt. Desiderant alii duos, qui putaban-
tur principes ante biennium futuri in hisce nuptijs.

Sponsæ patrem, a ii Elmana non ingrata inter-
pella-

pellatione, dicitis & sponsi patrem, heros duos, regem
FRIDERICVM & ducem IVLIVM. Recte acci-
pis, inquit Limenis. Sciebat FRIDERICVS heros,
sibi futurum generum, quem generum non vidit. In
prima enim, sed certa tamen illorum consiliorum te-
la, ex mortalibus abijt, quod nec ipse putarat, nec fe-
rè quis omnium metuerat. Ipsi anni duo sunt hoc A-
prili. De nuru certissimus erat heros IVLIVS, quam
nec ipse vidit. Etenim, cum superiore autumno Fa-
ti monitu omnia demandasset filio, & ipse è mortalium
consuetudine exemptus fuit: quo mēse ille sponsam do-
mum ducere decreuerat: qui annus erit mense altero.
Ego Maio futurū reor, ut hinc ad Bructeros regina
venerit: futurum certo policeor, ut nostri sermones
innotescant pluribus: quos ut multi pauciue probent
nostra referre non arbitror. Neq; enim fas est, stare
quorumq; calculis: nefas, sentire aut effari, quin re-
ctum sit. Mortales illi erant: quod ita natum fuerat,
ut periret olim, terra creditum fuit cum pompa &
luctu. Splendorem funeris mirata fuit plebs, dolo-
rem acceperunt sapientes. Nos, quod non interit,
non conseruabimus, sed obseruabimus, eiusq; memo-
riam sempiternam mortalium auribus & animis
insinua-

insinuabimus. Sic enim virtuti aliquid pramii datur, & sic minores ad virtutem informantur. Nec enim ad posteros tantum pertinent hæc pronunciata in tragœdia:

Ἐτοι λείψαντα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρέσθη
χρόνος. Αὐτὸν ἀρετὴν
καὶ θεωροῦ λάμπει.

Nequaquam reliquias bonorum virorum tempus auferet.
Virtus autem lucet etiam via funeris.

Sed illa virtutis lux & memoria memorabilium rerum gestarum extinguatur, nobis tacentibus. Nos hoc autem virtuti debemus, & de virtute & sapientia præclarè meritis. Ante à nobis fuit aliquid præstitum: faciamus, ut sint in hisce quoq; nuptiis cum latitia: nec attinet, si populus hoc non intelligat: sapientes sine luctu nouerint. Proinde illos producamus: tu, Limeni, tuum regem, tu Elmana, tuum ducem prædicta. In vestris enim præconiis magis aderunt, quam uspiam cum satellitio fuerint. Adeste iam ad imperandum, ut olim loqui solebant: quando ita amba voluistis. Ibi maior: paremus ultrò, ut & ipsa pro sorore respondeam. Facis, inquit minor, quod debes & quod volo, soror. Sed tu praibis. Namq; rex tuus prior abiit, & eius prior dignitas, & tu maior, & ego, ut subsequar, ex te didicero.

B

Inst.

Insistam enim tuis vestigiis, quod potero. Tum
Limenis: Quasi in conuiuio musico, cuius et partes
sunt; prior canit, nec sibi id persuaderi sinit, sed spon-
te facit: ita quod vis, non quia vis, tametsi hac quoq;
gratia, sed quia omnibus de causis debeo, dicam de
FRIDERICO II. rege Dania, grata ipsa pro gratis
omnibus, multa dicam, non ita muliis verbis: nec
tamen, qua dici possent, & sine reprehensione diceren-
tur, omnia. Relinquam enim, que de maioribus,
de regnorum amplitudine, de rebus secundis FRIDE-
RICI, siue dicta ab aliis sint, siue non dicta. Per-
multa enim in his siue à nemine dum eruta, siue non-
dum omnibus proposita sunt: & memoratu digna,
(quid negem?) & vita utilia, si quis usum querat.
Sed quando ita multa hoc tempus non capit, si non
per nos metipas, at per alios, iis missis, dicam de re-
gis illius propriis bonis, qui tamen illa quoq; sibi sem-
per propria fecit, omnibus utendo bene: ipsa quoq;
propria delibabo potius, quam pertractabo, minimè
affectans laudem oratoriam: atq; haud scio, an regi
optimo laudem maiorem tribuere possim, quam hu-
manitatis. Digna est, fateor, uno quoq; homine hu-
manitas: nec homo sit, à quo absit humanitas. In
quo

quo enim vultus toruitas, vocis asperitas, sermonis
proteruitas, à quo facta crudelia, vel quiduis iniu-
riarum : ingenij aprorum, luporum & tigrium plus
habent, quam hominum. Humani sunt, à quibus il-
lius generis omnia absunt : in quibus contra, animus
tranquillus & integer, ex quo fonte lypidissimo,
sunt in vultu serenitas, in sermone comitas, in omni-
bus rebus rectitudo & beneficentia. Nec vero quis
existinet, qui ab humanitate laudetur, cum tenuiter
admodum, & non nisi vulgari modo laudari : quan-
do quoq; inueniuntur in infimis, qui humanissimi
sint, & iure prædicentur : vix aliqua re cum regibus,
ut arbitrantur, comparandi : et si qui veritatis iudi-
ciorum stare velit, non inficietur, rectè cuiuscumq; homi-
nis cum quicunq; homine contentionem fieri. Nos
tamen & illud dabimus, & hoc alterum docebimus:
ut minimi maximiq; sint homines, humanitate orna-
ti, ita eorum humanitatem estimari. Nec enim in-
fimi humanitas laudem exiguum meretur : maio-
rem fortunati beneq; merentis de plurib. maximam
regum conseruantium cura & bonitate sua uniuer-
sos populos, neq; solum singulos benevolentiaq; dignos
ornantium. Hanc ego humanitatem maximarum

B 2

virtu-

virtutum apicem dixerim : nec ei aduerser, qui deitatis particulam esse contenderit. Summus enim ille & perpetuus uniuersitatis custos & conseruator, et si in hisce infimis tolius partibus perpetua cura sine cura curat omnia, prcipuam tamen gerit pro mortali- bus , nec eum falso humanissimum etiam sapientes predicarunt. Cui diuinam hancce laudem tribuo, eum secundum Deum in cælo colloco, pñeqꝫ Deum ipsum facio : certè hac in parte cum Deo compa- ro : neqꝫ vos mihi aduersaturas puto. Rex igitur, in quo humanitas, princeps inter homines, secundus à Deo est : ne quideiusmodi dicam, quod homines mi- nus capiant : nec eò princeps omnium succenseat, cui quidquid est boni, tamen & homines & nos ipsæ ac- ceptum feramus. Sed humanitatem regis mei spece- mus proprius. Cui enim ille, nisi pessimo & profliga- tissimo, male voluit ? aut potius , cui mortalium, vel satis bono, non voluit bene ? quem ille truculento aut toruiore vultu suorum vel hospitum intueri visus fuit ? neminem profecto, nisi nocentes & inuisos o- mnibus. qua ille non serenauit adspiciens ? Itaqꝫ ubi- cungꝫ consisteret, quoie pedem ferret, neminem loco fugere, multos confertim accurrere videres. Quem
ille

ille à se repulit? quem ille non audiuit? quem in aditu
trepidantem vel nutu vel verbo non confirmauit? cui
non respondit comiter? quem absq; re aut bona spe
dimisit ex oculis? nisi quis forte sibi desperatus, E
malo quoquis dignus foret. Atq; is erat passim, E
quacunq; in parte regni, E in alienis prouincijs: nec
fuerunt facta hac humanissimi animi signa, uti sàpè,
vel non leuia beneficia, animo minus beneuolo, con-
feruntur. Facta inter mortales mentiuntur, et si ab-
surdum videatur, quod res sit, non esse rem: nedum
vultus E oratio. Sed nulla tamen sibi constat simu-
lacio: fieri non potest, quin vacillet, cum stare videa-
tur, aliquando ante oculos concidat. Non fallunt,
quaer perpetuo fiunt: quaer itidem uno loco, ut alio.
Priuatus quispiam in forum viamue prodiens, ele-
gans E honestus est: idem forte domi sordidus, uxori,
liberis, familiæ grauis, prorsusq; nihil. Item rex
nullo negotio de bonitate E clementia plebi persuase-
rit. Vulgus splendorem spectat, dextras videt, au-
dit orationem: nec ex aliis iudicat, quam qua sen-
sibus capit, quos ipsos habet hebetes: cetera non intro-
spicit, nec hoc facto opus intelligat: nec si attentè con-
sideret, rectè tamen diudicet: immò sapientes E re-

B 3

rum

rum peritos multis in oculos incurrentibus, præsertim
si inter se illa consentiant, circumscriptos animad-
uertimus. Quis iste fuerit sub dio, inquis oculis omni-
um, dixi: non fuit alius sub tecto in familia, siue ea
esset amplissima, siue artissima. nisi fortè melior: atque
hoc verbum si fari non licet, in ipsa regia sese fuit præ-
stantior. Etenim ut à summo ordinar, quis priuatus
uxoris fuit amantior? de quo ne suspicio in cuius-
quam animum sinistra irrepserit. Quæ reges cogi-
tant, multi eos sape cogitare cogitant, & pœnè vident:
quæ faciunt, fama repente disseminat in vulgus o-
mnia, & re multò maiora efficit. Itaque regina, SOPHIA
Megapolitana, erga ipsum, ut erga Hæctorem An-
dromache, quem sibi omnia esse sentiret, diceretque cum
tumifingendi locus non daretur.

ateres,   ἀπέροι μοι εστι πατήρ γὰρ πέντε μῆνες
mater,   ηδὲ καστίγντος, οὐ δέ μοι διά τε παρακείτης.
frater: ad omnia non solum quæ iuberet & annueret, sed quæ
mibi   ipse sentiret, paratissima: quod ipsa animo & mente
ritus.   heroica intimos sensus mariti semper nosset: ut esset
                inter regem & reginam munium imperium bene-
uolentia. Quis amantior item liberorum? sed hic
campus non leuiter transilietur: atque huic locus erit

paulo

paulo post. Contineo me in regia, et si alio quoque pro-
perat oratio. Semper est in regia, familia ipsa, & hac
multiplex: semper hospites (Neque enim hoc Ascrans
ille reges docuit: neque nullos esse accipiendos, neque mul-
tos tamen: in regijs enim quotidie apparent hospites,
rarorque pauci) hi vero aut reges & principes, aut le-
gati amplissimi, aut priuali, vel litteris eruditi, vel
cultiores militiae. Non agam de exceptione, non de
epulis, non de xeniis, non de deductione: et si hanc sunt
humanitatis sive signa, sive opera. Sermones tam le-
pidos, quam graues, & animorum benevolentiam
indicare in promptu est: negotij quoque mihi res foret
referre, non omnia, sed aliqua, quemadmodum acta
sunt. In omnes fuit munificus: nec munificentior ta-
men, quam benevolentior. O gratam vero grati-
am cuius, quae a gratia proficiscitur. Et Dei fa-
vor & regis animus, pluris estimantur, quam que
illi in nos conferunt: et si hic dare potest maxima, ille
in dies cui non largitur maiora maximis: quo ma-
ior ipse omnibus, sive ipse potius, unum, verum, bo-
num. Etiam vero reges quicunque fortunatos non
dimitunt sine muneribus: neque negliguntur, quorum
operam aliquando in bello requisitum iri suspicentur.

Hic

Hic vero etiam tenuum rationem habuit, exulum
principiis litteratorum. Igitur ad eum utriq; con-
fugerunt, nec facile quis spe frustratus fuerit, nisi cui
fortuna in perpetuum hostis fuisse videatur. Tan-
tum eius erat erga utrosq; studium. Quod ad do-
mesticos, qui semper in aula prasto essent; nemo fuit
inuentus, qui quereretur. Quod ego non eò predico,
quòd magnum esse putem: sed quod rarum: etsi qui
sua negligunt, ut principi seruant, eos negligi ini-
quissimum est. Hic in tempore erant curata omnia,
ut non solum ne qui egerent, sed omnes abundant-
erent: tum qui operam suam prastarent, tum qui rude do-
nari voluissent. In omnibus autem, aut de repub-
bene meritos, aut huic tam nobili studio deditos, or-
nandos sibi putauit singulariter. Facilius autem
plures àquè beneficos reperias, quam regem tam ad-
mirabili facilitate & comitate erga suos, potissimum,
quorum fidem experius fuisset, aut in quibus inesse
judicaret. Iudicium autem faciebat non ex vita,
quam priuati in multis explorare longum & difficile
regi foret, sed statim ex vulnu & sermone utriusq;
si ille constans, hic nusquam hallucinaretur. Timi-
di enim aut mali aut imperii vita sineq; prudentia:
& in

Et in verbis hæitant, qui vacillant animo: nec ex
lympido fonte, nisi lymphidus promanat riulus. Ani-
mo sui similes amabat, cum his ita fabulabatur, ita
iocos miscebat, ut cum paribus. Quid poterat fieri
humanius, quam ut se ad priuatum, sed in quo vir-
tus eluceret, Et in omnibus veritas, demitteret, vel
hunc ipsum secum compararet: non solum prater con-
suetudinem regum Et potentum, sed etiam paullò for-
tunationum aut nobiliorum: immò in tenuioribus sa-
pè arrogantiam non ferendam deprehendimus. Su-
is igitur moribus se animo esse regio demonstrauit:
molestias perpetuarum in gubernatione curarum fa-
cile detersit siue minuit: ut duri Et tristes contraria
ratione sibi acerbiorem, ita hac rectissima ille sibi sua-
uiorem vitam reddidit: immo conuictum omnem o-
mniuum suavitate condit: nisi si quem minimè bo-
num animus male conscius torqueret: cuiusmodi pe-
stem apud cœlites etiam Erinnyes cruciarent. Acer
etiam erat in hac censura, ut aut nunquam aut raro
falleretur. Studuerat enim ab initio summa dili-
gentia, ἐν προσέν, ut Plato loquitur libro de legib. quem
Scaliger diuinum diuinitus nominauit, hoc est, non
ming hoc atq; illud, quod ei si utrumq; rectum, tamen
prius absq; altero neq; satis tutum, Et imperfectum

C

est

est, fulcro prudentiae altero destitutum: studuerat, in-
quam, cum ipse sincerus esset & integer, ut talis quoq;
haberetus ab omnibus, nec minus atq; fortissimus il-
le Pelei filius: deinde, ne ab alicuius adulterini blan-
da fraudiloquentia delinitus, circumscriberetur.
Sape ab improbis falli stupor vel imperitia est: nun-
quam, vix hominis: aliquando, si non perfecti sapi-
entis; haud tamen alienum est à sapiente, eoq; homi-
ne nato. Nec falsum, probissimum quemq; facile de-
cipi. Quis sit, quando sapiens ad fallaciam conni-
ueat, ne omne officium declinare & humanitatis ob-
linisci censeatur. Nec aquum est, ut detestabile il-
ludingrati animi crimen beneficentie cursum retar-
det. Nos quoq; de multis benè merita fuimus, aut
benè mereri studuimus: quorum ingratos animos,
etiam prauisos, experta fuimus: quos tamen habere-
mus in gratissimis, si beneficia nostra quantulacunq;
non haberent despiciunt. Caterum in regia senatus
regni est: et si non semper aula septus parietibus, &
in illa & per regni prouincias amplissimus: è cuius
maiestate cum qua ipse maiestate præfulgeret, eam
hausisset, unumquemlibet senatorum, & ut mino-
rem amauit, & ut quodammodo parem veneratus
fuit: quæ suaderent, rata habuit: nec res arduas sine
eorum

eorum consilio voluit aggredi: etiam in patres referri optimum quemq_z voluit, quo E^G facilius imperaret & felicius. Tuislit autem fructus huins sui animi, siue obseruantia siue humanitatis uberrimos: ex pluribus duo sunt primi, vel instar omnium: quod moniti, E^G p^anè ultrò, filium natu primum, CHRISTIANVM, regem designarunt, E^G postquam pater in his terris esse desit, pupillo regi pro patre rege suni, E^G regnum administrant, ut aquum est patres patriæ. Alio quoq_z commemorem item magna, in quibus regi obsecuti fuerint, testantia summam erga ipsum obseruantiam, E^G animi ipsorum integritatem, alienam ab inuidia: ut quando regem adiuvcrunt, ut virtutem in hospitibus non minus ornaret, quam in suis, nec id opibus tantum, sed E^G honoribus: sed ille locus ab aliis ante illustratus fuit. Verum certissimi cultus argumentum extiit à morte regis. Videre enim erat tūm maximè tristes, veroq_z luctu squalidos regni principes, omnium quidem querelas audire, sed horum in primis liberas voces: se non regem, sed amicum, non amicum, sed patrem, non patrem, sed fratrem amisisse morte sui regis: et si patris nomine nihil magis dici potuisse videretur, tamen appellatione nominis fraterni plus humanitatis, ut altero plus solli-

citudinis, indicari censuerunt: ac certè pater ille
fuit non illis solum, qui auctoritate, dignitate, fami-
lia, fortunis, præstarent populo, sed etiam in uniuersum
omnibus in utroq; regno, & Dania & Norue-
gia & viriusq; omnibus prouinciis: nec fuit aliquis
ita humilis ex infima plebe, cuius salutem sibi cura es-
se non minus, quam patri salus sit liberum, ostende-
rit: quod cum aliis in rebus omnibus, tum in aqua-
bili iurisdictione appareret maxime. Nam sententias
etiam tulit acres aduersus potentiores, ut tutæ essent in
omnibus virtus & innocentia. Supereſt, ut unum
adhuc genus munificentia attingam, quo uſus fuit
erga religionem & litteras. Neq; enim sine litteris
explicatur religio: neq; aliquid est doctrina absq; ob-
seruantia numinis: quò & virtus ipsa respicit. Itaq;
ut à patre acceperat, ita ipſe quoq; cœlestium oracu-
lorum interpres nulla re egere passus fuit: tum ut
sacris meditationibus & precibus vacarent, tum ut
miseros ipſi ante omnes subleuarent: ne docere tan-
tum optima vita præcepta viderentur, sed ipſimet ex-
emplis populo præarent. Plariq; enim moribus magis,
quam oratione ad rectè agendum permonentur. Ve-
reor, ne hic plura flagitetis. Nimis namq; longum
foret, ut cauerit, ne si qua contentiones, ut ultra ma-
re acci-

re accidit, exorirentur, aut si quæ promicarent, pre-
merentur, quasiq; suffocarentur continuo. Sciebat
enim opinionum diuersitate repente distrahi animos,
Ex animorum diuulsione turbas oriri, sape exiti-
osas, semper priuatim publice q; noxias. Cursu ora-
tionis Ex ratione ordinis ad me nunc ipsam, sive ad
litteras omnesq; ingenuas disciplinas venio, quarum
me antistitam intelligitis, ut tu Rhoduntia, in maris
huius altero littore, tu Elmania loco intra Albim Ex
Visurgim non minus ameno, quam nobili, amba a-
pud populos Germania fortissimos. Saxones enim
præ multis Germania populis et constantia dictorum
factorumq; Ex manu valere semper existimati fue-
runt. Nihil prædicabo de me, quam pro regni inco-
lumentate semper excubem, fundos colens ingeniorum,
Ex sapientia virtutisq; semina sollicitè iaciens, ex
quibus seges egregiorum facinorū, otij beataq; inter
mortales vitæ certissima prouenit. Nec meos mystas
prædicabo: ut ex nutu meo Musis sacra quotidie fa-
ciant, nec quis omnium suas partes negligat: nec ipsi
velint, nec ipsa patiar. At vos ingenium meum de-
vestro perspexeritis. FRIDERIC regis curam de lit-
teris, Ex erga earum magistros regiam munificentia-
am, ne omnis quidem posteritas satis dignè prædica-

C 3

re pote-

re poterit. Ni fallor, exemplo si longe gentium hac
regis dextra, & in omnes partes reipublica redundans liberalitas. Ad quos enim ordines, ad quæ loca
pertingunt litteræ, inde fugiunt barbaries & miseria;
ibi sedem figunt boni mores & felicitas. Quod cum
ita esse principes & ciuitates partim sapientum mo-
nitis persuasi, paruum usu rerum tot annis labentibus
edocti, intelligerent, considerunt per Europam pri-
marias bonarum artium Academias complures:
quas tamen alij aliis habuerunt liberalius, non solum
ut doctores commode in otio essent, sed etiam ingenii
tenuiorum consulteretur. Locupletibus enim ipsa gra-
tis discendi commoditas pro quanto beneficio est?
cum olim fortunatorum hominum liberi sophistis
non exiguum mercedem penderent, quorum arro-
ganti et minuta opera sciolli potius et loquaces, quam
docti & eloquentes fierent. Nunc porro opus est, ut
qua regiè fundata sunt, sarta tecta conseruentur, &
sint officina virtutis & sapientia, integritatis & ve-
ritatis, profligata sophistica cum mendacio, & frau-
de cum petulantia. His enim ubi locus sit, alteris la-
cus esse non potest. Sequitur, ut in alterum quoque
littus oratione digrediar. Nec enim vel regni am-
plissimi limitibus humanitatem, quæq; ab ipsa sunt,
officia

officia terminauit, sed illam & ad posteros extenderit, ut ex iis, qua diximus, videre fuit. Verbo etiam hanc partem complectar: quibus se amicum diceret, iis erat amicissimus. Quis nescit autem, ut se erga consanguineos & necessarios gesserit? ut sacerum, VLRICVM, ducem Megapol. pro patre, socrum, ELISABETHAM Cimbricam pro matre coluerit. Itaq; ex breui intervallo conueniebant: & ille ab auia, heroina sapientissima, nepotes neptesq; ab infantia educari volebat. Nouerat enim illius plus quam maternam sollicitudinem. Raro inter reges & magnates, immo inter priuatos humiles ita viuitur: quo admirabilior hac est coniunctio, & laudem maiorem meretur. Nec omitto fidem regis erga imperium, quam etiam accuratis litteris paucis ante obitum diebus declarauit, & cohortans amicos ad necessariam cogitationem, et sua omnia seq; ipsum pollicens. Eas enim esse in commune caput conspirationes, ea impendere omnibus pericula: cuiusmodi nisi diuina bonitas auertisset (miras enim huius biennij conuersiones vidimus) multis profecto vicinis gentibus pro otio esset calamitas. Itaq; non curiosam, sed sanctam curam, hodie quoq; meminisse, vel potius in se suscipere principes, non ut ipsi aliquid moliantur, quod foris

fortè Alecto aliqua consulat, sed se suosq; aduersus
insidias opibus, copiis, consilio muniant; si quid ali-
ud, erat opera & premium. Sed ex longinquo in conclu-
ne regium reuertor, & ad illud, quod in principio et
modo etiam attigi: quod est humanitatis primum
munus. Nec enim humanitatis genus prius est, nec
maiis hoc affectu, quo erga eos sumus, quos genui-
mus. Sed hic amor regibus communis est cum insi-
mis mortalium: in quibus non insit, segregentur à
cœtu hominum & habeantur infra belluas, in qua-
rum multis huius affectus sunt vestigia: sed sine ra-
tione: in hominibus non par ratione. Qui hac duce
& magistra suos amant, rectè amant: & in his est
humanitas, non nuda aliqua benevolentia, aut cacu-
tiens, sed oculo perfecta mentis prudentia. Ita & fili-
os & filias charos habuit rex FRIDERICVS. Pro-
inde eam liberorum cepit educationem, quam dixi:
pertexuit ipse feliciter, quandiu in viuis fuit: illi
reliquæ, adeoq; eorum vita prospexit viuis in tem-
pore. Filias enim pubertati proximas destinauit spon-
sis lectissimis, primam heroi HENRICO IVLIO.
Brunswigensem & Lunaburgensem duci, secun-
dam IACOBO, regi Scotiae: de quibus ut sit hic di-
cendi locus, supra modum angustus est. Nuptum
dari

dari melius non potuisse, omnes clamant. Ecquis enim regum filiabus duos tales generos inuenisse putetur à multis saeculis? De filiis item agam paucis. In omnibus maximum, quòd iis educationem regiam vidit. Quod enim regnum parauit legitimis, ut id ipse adeptus fuerat, modis, paruum erat, Et haud scio an bonum, nisi eidem artem gubernandi relinqueret. Non reliquit, sed egit, ut nihil diligentius, ut relinqueret: stare iam vidit filium in vestibulo disciplina regia: qui etsi non magnis passibus per aetatem poterat progredi, tamen bonam Et patri Et regno de se spem commouerat. Quanto plus in se desiderabat, hoc magis urgebat id opus sanctum Et necessarium. Sapè ex eo, stomachante non leuiter, auditum fuit, ut puer indulgentius habitus fuisset à magistro, quam oportuerat: eoq; nomine nihil illi gratia deberi. Ac certè, ut qui quos ad recta vita rationem bona fide educant, iis persolui satis dignum præmium non potest: ita malum merentur, immò pessimum, qui cum has partes in se susceperint, qualibet de causa aut negligenter, aut peruersè, aut minimè officium faciunt. Videbat enim iam, quanti esset, non indui purpura, dextra tenere sceptrum, caput habere redimitum aurea gemmata corona: Sic namq; etiam in

D fabulis

fabulis leo pingitur: sed vigilare, despicere omnia non
luminibus illius Argi, sed oculo mentis prudentia, de-
sperata tollere, prava corrigere, fulcire recta, propul-
sare iniurias & calamitates. incolumentem regni
& fortunas ciuium tueri, & qua buc pertinent, ar-
dua omnia: in his omnibus, non ad ostentationem,
panè puerilem, aut nominis celebritatem inanem, o-
pus esse litteris intelligebat. Ac sane sine litteris pleriq;
mortaliū vel nihil vel parum admodum vident:
quiq; adeò sine litteris aut nativa luce ingenij aut di-
uturno rerum usu multum videre existimantur; ijdem
duplum viderent benè educati & eruditii litteris,
nec specie aliqua à recto auerti queant, quod illis
persape etiam accidit. Littera & recta, & tuto, &
si non subito, nec tamen sero, ducunt ad sapientiam,
qua est regnum & ciuitatum tam inter sauisimos
fluctus & grauissimas tempestates, quam cœlo sereno
& mari tranquillo, regis gubernaculum sue ipsa gu-
bernatrix. Est enim gubernatoris manus, & gubern-
aculum, mens & animus, sapientia. Ex iis porro,
qua à me dicta sunt, non solum humanitas regis elu-
cescit, sed multæ etiam virtutes aliae. Nec possunt u-
ni non comitari cetera: nec inueniatur vir bonus,
qui & præditus su reliquis: quod ut primum una
ex omni-

ex omnibus deficit, de illius præstantia tantum dece-
dit, ut qui prius diceretur, deinceps ne haberet quidem
ille possit. An vero non ipsum regiae liberalitatis iu-
bar oculos vestros præstrinxit? an non itidem pru-
dentia & iustitia radij ex eadem humanitate fulse-
runt? nec potest latere magnus & excelsus eiusdem
animus. Ab humili enim & abiecto illiusmodi fa-
cta non emergunt. Nec quis maiora putet, bellum
gerere, in acie configere, arces munire, exercitum a-
lere, arma parare & commeatum, victoria potiri.
Hæc enim & ab aliis administrantur, quibus illæ
laudes non competit. Quod si quis tamen de iis do-
ceri aueat; bellum diuturnum gessit & graue, eoq;
sublato, pacem restituit, & otium suis populis ita con-
firmavit, ut qui neminem lacestiuerit, ubi ex re di-
dicisset, quantum in bello mali, quamq; omnis o-
mnium iis motibus felicitas laderetur, à nemine
quoq; lacestitus fuerit: eratq; ille à copiis, ab arario,
à commeatu, terra mariq;, à ducibus & consilio
ita instructus, ut nullius hostis potentiam extimesce-
ret: qua omnia curet prudens & fortis animi prin-
ceps. Prudentia verò cum in otio semper ali-
quid gerere iubeat, quid non egit ille consilio suo et sa-
pientissimi senatus? ut pietas sine disceptatione

D 2 colere-

coleretur, ut materia nusquam esset intestinorum
motuum, ut ius aquum diceretur, ut omnes tui es-
sent ab iniuriis, ut mercimonia exercearentur, nec
quis sibi à grassatoribus piratisue metueret, ne fames
in aliquam insulam, aut oppidū, aut villulam tot gen-
tibus hinc inde disseminatis, inuolaret, aut serperet:
ut importarentur ex vicinis prouinciis et longinquis
etiam terris necessaria: quamquam multo plura ex-
portarentur in alterum littus, quib ampla et frequen-
tia ciuitum celebres urbes carere nequirent, longeq i-
tem gentium, qua nauigia aliis copiosis & multiplici-
bus mercibus onusta, iter in Daniam relegerent.
Sed omnes partes, siue rationes prudentia uno loco
concludere nec ipsa conabor, nec fieri possit. Hac e-
nim omnes virtutes, & quidquid est honestarum a-
ctionum dirigit, & vita modesta, temperatrici volu-
ptatum corporis, praesidet. Neq vero his indulxit rex,
sed cum ab impurioribus abhorreret, easdem in uno
quolibet detestatus fuit: nec somno indulxit, nec igna-
uo otio: cum cibos haberet in mensa sic paratos &
conditos, ut mos est culina regiae, non contempsit vul-
gares: quin hoc genere libenter fruebatur: nec mi-
rum, qui vel è venatione, vel è peregrinatione famem
adferret & suim: qua incommoda, ut falso iudica-

tar,

tur, paulò fortunatores longè fugiunt, præ sinistro
deliciarum studio: cum verius commoda sint, qui-
bus insalubres deliciae declinentur, & hoc pacto panis
ater & ius Laconicum vincant omnes delicias. In-
uitabat quidem ille se largius, siue id erat ex hoc cœ-
lo, siue è moribus & harum & istarum gentium, siue
è prima consuetudine, ut homines semper aliquid
prætexunt suis erroribus. At nos non minus rectè lo-
qui, quam rectè sentire par est: nec laudare, nisi re-
cta: nec minus recta pingere: nec in ea, qua ab homi-
nibus non capitaliter errata viderimus, acerbè &
contumeliosè inuehi. Valeat igitur, quisquis ille fu-
it, qui causa seruiens, ut alteri sceptro liberum sub-
iiceret, & hoc regnum maiestate spoliaret, ut Ther-
sites vel Scytha quispiam, regem laudatissimis regi-
bus non inferiorem contumeliosè adoriri ausus fuit:
non intelligens, aliud esse classem & exercitum, ali-
ud dicacitatem & planstra orationis maledicæ. Hæc
nostra non est ratio. Etenim malos mittimus: pro-
bos siue mediocres ferimus: qui præstant ceteris, eos
debitis laudibus afficimus: atq[ue] hi si quid ut homines
fecerint, minus probamus: neque tamen ad viuum
unguem resecamus singula. Ecquæ vero intemperi-
es agitant mortales, ut tum sua inter se vilia obser-

D 3

uent

uent $\mathcal{E}$ xagitent, tum probabili etiam ratione $\mathcal{E}$ bono animo facta malitiosè calumnientur: cum nemō sine labore natus sit, $\mathcal{E}$ quadam sint omnibus communes, quadam in singulis. Atq; ita comparatum est, ut maculosissimus quisq;, non iam sui similes, sed probos $\mathcal{E}$ innocentes petat maledictis: atq; adeo ne quidem sanctissimis parcunt. Sed iam te audiemus, Elmana, de laudibus herois IVLII: ego dixi de rege FRIDERICO. ex iis, qua memineram, pauca: quadam olim in funere explicata sunt ab eloquentibus uberius: quibus cum nostra non dissentiant: forte ex hisce, quorum mihi ipsa conscientia estis, cognoscet alij, qua prius non acceperint, aut si cognita habuerint, recognoscet libenter, non ob orationem meam, (mali enim propriè loqui, quam splendide) sed quia virtutis recordatio quemq; non pessimū iucundè affici.

Hic igitur cum appareret orationi finem impositum: Amamus te, ô nostra soror, inquit Rhoduntia: $\mathcal{E}$ ha, viden, ut elata letitia gestiant: Et conuersa ad alteram: Altera, inquit, tua partes sunt, Elmana. Ibi Elmana: Nec vero tua nulla erunt deinceps. Nūc tibi parebo, ut inter nos conuenit initio: et si illam totos dies audire malim, vel te, Rhoduntia, ordensem, quod tibi cūq; videretur. Erit autem mihi facilis, quo-

us, quoniam, ut augurabar, me mirificè eruditus soror,
quasiq; dicendi leges tulit, à quib. non longè digredi-
ar: eritq; mihi eius exemplum regula. Bellè nobis re-
gis tui præstantiam pinxit humanitatis nomine. Ut
enim à corporis insigni nota scimus hominum alios
Crassos, alios Longos appellatos: ita de partium sue
dotium animi præcipua ut quis appelletur, nihil ve-
rat, qui aliis etiam virtutibus sit ornatus, ut illi nihil
quoq; de membris desiderabant. Sic Aibenienses A-
ristidem Iustum, Romani Catonem Sapientem no-
minabant. Non tanta vis est in appellatione diuitie,
aut oratoris, aut poëta: etiam si aliquo horum nomi-
num certus aliquis indicetur: nec tamen inficer, su-
am poëta laudem, oratori suam rectè tribui: nec cen-
seam opes abiiciendas, quibus tibi, tuis, amicis, pa-
tria uti possis. Suspecti etiam mihi sunt Magni, Ma-
ximi, Clariſſimi, à rebus gestis ita dicti: recte &
laudabiliter, si illa virtute & prudentia sint admini-
strata: et si neutrā ab altera separo, sed unam alte-
ra comprehendēti, vel unam esse in altera censeo. Phy-
scones autem & Auletas derideo. Quid enim regium
in abdomen? quid in tibiis? Hieracas, Poliorcetas,
& Ceraunos abominor. Non sint reges accipitres,
nec euersores urbium, nec fulminatores. Quid inter
volu-

volucres accipitre rapacius? quid fulmine terribilis?
Euersio autem urbium, qua est deletio rerum publicarum, hominum, tanquam pecudum, trucidatio,
Et superstitum felicitatis abolitio: hac sunt Echett,
Busiridis, Phalaridis, Dionysii, Neronis, Moschi,
Et Turca: non regis, non hominis. Minerua poëtis
est Poliuchos, Latinis dicta custos urbium: Iuppiter itidem Poliuchos Et Polieus, custos Et conservator urbium, Et ciuitatum, Et humani generis Et felicitatis hominum. Hic est pater omnium, Et universorum Euergetes: huius, qui Et primus imperia saluti mortalium condidit, exemplum sequi, Et mandatis dicto audientes esse reges oportet, Et hoc unum agere, luxu, potentia, vita deniq; posthabita, ut sint patres patriæ, Et non tam nomine, quo tamen nihil suauius, ipsumq; adeo, quod non sine causa tanti tibi est, humanitatis, quam re ipsa semper Euergetæ. Atque hac bene de populis siue de universo genere mortalium benè merendi ratio, multiplex est: Et meritis merita comitantur, neq; posse videntur à se mutuo diuelli. Cura enim regia siue paterna (regis enim Et patris eadem vel similis, nisi regis etiam superior et maior) tanta est, ut si in unam rem vel singulariter intenta sit, esse videatur, minime tamen omittat ex necessariis

sariis vel minimam. Sic studuit rex FRIDERICVS
humanitati, ut eam eximiam sibi parauerit et huma-
nitatis tandem plenissimam adeptus sit, obsignatam
præconio tuo siue veritatis: sed idem regiarum vir-
tutum nullam prætermisit: immo omnes vel humani-
tati seruire optabilem seruitutem coëgit, vel humani-
tate complexus fuit. Sic enim ex iis colligo, que à so-
rore nostra dicta sunt. Dabo, & sic res est, huma-
nissimum fuisse heroa istum tuum: nec tu i c circo me-
um ab humanitate excluseris: à quo qui absit, ille
iam hominis nihil habeat, (vtar enim & ipsa verbis
Limenidos) nedum principis. Conseruauit autem
in primis pacem: ac studia pacis in rege aliquo vix
exstiterint hoc saculo, quanta in heroë IVLIO, ut qui
pacificum dixerit, suum ei nomen attribuerit, non
minus quam poëtarum princeps herorum cui libet su-
um. Non enim magis Vlysses oppidorum expugna-
tor, Nestor equum dominator, pedibus velox Achilles,
rex regum Agamemnon fuit, quam pacis assertor
IVLIVS. Hic igitur, vtile, mea Limeni, modo per
latissimos humanitatis campos cursum facere audi-
uimus, ita mihi modo non minus licebit per amœnos
siue aureos pacis hortos in ambulare. Primum, que
de Marie tatem dicuntur: his contraria nonne

E

otij

otii custodi conuenient? Ad Mariem autem hæc sunt:

Ἄρες, ἄρες, Βροτολογία, μισθόνε, τειχεστωλή.

Pestis hominum est, sanguinis effusor, concussor mœnium. Nihil non importat mali: in urbibus efficit solitudinem, respellas delet funditus. Qui insano illi Marti insanam seruitutem seruit, nihil est melior. Itaq; hunc execratur bellicosissimus etiam ipse, sed alterius Martis cultor, heroum flos summus, Achilles.

Αφείτωρ, inquit, ἀθέμιτος, αἰσχύλος εἰν τὸν πολέμοντα πολέμησε, ὅκρυόντος.

qua oratori Romano interpretari visum fuit. Hic igitur ita, & magnificè: Nec priuatos focos, inquit, nec publicas leges videtur, nec libertatis iura cara habere, quem discordia, quem cades ciuum, quem ciuale bellum delectat: eumq; è numero hominum ejiciendum, ex finib. humanae naturæ exterminandum, puto. Vterq; diuinitus. Pedem enim profecto, si in nostra manu sit, ei in orbe non demus, qui ordines in ciuitate perturbet, qui bonas leges è medio auferat, qui suam ciuiumq; rem familiarem eueriat. Fundamentum enim coniunctionis hominum concutunt, vincula incidunt, animam enecant. Familiae enim fundamentum, ordines articuli & nerui sunt, leges

leges anima & vita cimitatis. Inhumanum igitur
bellum & tamquam & exsecrabile: contrà nihil pace
optabilius. Etenim sublata pace vel leuiter debilita-
ta, quid manet inter homines integrum? Percunt o-
mnia seu vilescant, quibus alimur, quibus vestimur:
ipsa tecta, sub quibus habitamus: leges periclitantur,
virtutis studium friget, è medio sapientia pellitur:
plorant mulieres, queruntur liberi, dolent mariti:
nomen etiam periit quietis & suavitatis: nec recupe-
randi boni spes, nisi in altero Marte, illius aduersa-
rio. Igitur

— Pax optima rerum

Quas homini nouisse datum est, pax una triumphis
Innumeris melior.

Videte, an huius instaurator maior haberi debeat,
quam conseruator? Illic erat interrupta, hic continu-
atur ciuium felicitas. Amissam reddere, vel pericli-
tantem restituere herois est: nec minus herois dispice-
re & cauere, ne quam labefactetur. Hoc fit vel con-
ciliandis iis, qui inferre bellum possint, vel deterren-
dis hostibus. Dux vero IVLIVS & ex vicinis, &
& longinquis irritauit neminem, omnes benevolentia
prosequitus semper fuit, & ita domi omnia admini-
strauit, ut nec inopia in arario, & copia per regio-
nem esset virorum fortium, & arces, turbesq; muni-

E 2

ta, nec

ta, nec desideraretur in menses annosq; commeatus: deniq; prudenti principi praesto semper fuerunt lectissimi duces militiae, qui Martis etiam arcana nosserent. Quare neq; quisquam inferendi belli caussæ aliquid habuit, cum omnibus etiam occasionem præciderit: Et si quis animo fuisse turbulentio et inimico, quamuis ipse etiam potens, illum quidem frangerent Et deterrerent, qua recensui. Igitur de die in diem se magis confirmauit, Et illo diuino otio pacis studia Et ipse coluit, Et à suis coli gauisus fuit. Summa enim optimæ rei omnibus occasio, Et exemplum principis ante oculos. Etenim auspiciis ducis IVLII unusquisq; tuebatur suum ordinem: erant manentq; hodie collegia pontificum: florebat equester ordo: abundabant ciues in oppidis: in vicis Et villis agricultores fruebantur otio. Hac conseruatio felicitatis ordinum, est pacis propria est, cui minus esse regia humanitatis videatur? Ad eandem hanc pertinet, quod pacis quoq; studio viget maxime, rei familiaris tuerenda augendaq; ratio, aliaq; priores œconomie partes. Sed harum omnium explicationem non meditor. Ipsam patris familiæ vitam ante omnia spectabimus, quod ex hac dependent mores omnium in aliis. Loquar igitur de duce IVLIO, ut de priuato,

qui la-

qui tamen uniuersæ suæ reip. personam sustinebat:
quod hinc, ut soror quoq; nostra asserebat, maximè
videtur, cuiusmodi quisq; sit. Mirum relatu est, ut
ille temperanter vixerit, ut moderatus fuerit corpo-
ris voluptatibus. Quis ex eius ore verbum audiit,
quod vel tenerimas aures impuritate offendere?
Vt illa de rege suo verè dixit, hic etiam HEDVIGIN
Marchicam unicè habuit carissimam: E hac re
non minorem ipse laudem, quam regem audiuimus,
sibi peperit. Alimenti autem utriusq; sapè ming etiam
sumpsit, quam natura requireret, cum interea gra-
ues quotidiè labores subiret, nec raro totas noctes per-
uigilaret: sapè quoq; sibi ieunium imperabat: atque
ita sobrius semper erat, ut si hac in parte censuram
per Germaniam ageret, luxum valde minuisset, ebri-
etatem exilio multasset in perpetuum. Exemplo ta-
men E seueritate ex aula ipsam extierminauit. Vi-
deres igitur omnes sobrios, aut vinolentos sese in cry-
ptas abdere. Merito enim conspectum heri fugie-
bant, quem irritare graue erat, placare haud facile.
Nihil enim eo seuerius: durus videbatur interdum:
E hoc humanum habebat, idq; ab ulima radice
gentis sua regia. Hauserat hoc de Mauortiis maiorū
animis à prima origine: nec se ignorabat, quam fa-
cile,

cile, et quam grauiter adficeretur. Est animus, quod
sapientes Graci nominant, in omnibus, sed in
regibus maxime: ut in summis quoq; naturis est a-
crior cupiditas, qua & libido dicitur. Hac coercen-
da, illa in gyrum rationis agenda est. Tertia enim,
hac est, sed dignitate prima, quam diuini spiritus tra-
ducem agnoscimus: qua potissimum sunt homines,
& ad calites accedunt proxime. Iure habet ratio
imperium in ceteras: ut raro efficiatur, ut alter & non
seruire nolint, pauci mortalium intelligunt. At vero
in quam paucissimis ratio suum decus tuetur? Cum
sese nosset dux IVLIVS. & huic sapientia non leuem
umbram mente cerneret, sape se retexuit ipse, &
ingenitum suum animum, a suis modo statim, aliquando
lentius, flecti passus fuit. Intelligo senatores cum au-
toritate & sapientia, qui duci familiares & dilecti,
quo loco, & tempore, quaq; orationis figura quid ex-
plicandum, viderent. Nec raro dixit, hac parte se
fuisse infeliciorem, cui in prima educatione non o-
mnia obtigissent. Illud enim verum, a prima infan-
tia animos flecti, nec nisi maxima cura etiam heroi-
cas naturas subiici imperio rationis: idq; recte non
nisi ab aliquo Chirone fieri: & esse adminiculo litteras:
& studiis sapientia deinceps gubernari vitam,
ut nul-

ut nullus dies accurata auditione, aut lectione, aut
meditatione prorsus vacuus abire debeat: si quis in
moribus & vita & in consiliis sibi constare, & cur-
rere rectarationis spacium constanter velit: quod est
viriboni & principis boni unicum atq; semper ar-
duum munus. Itaq; quod summum beneficium in fi-
lios conferre potuit, id contulit statim. Educari,
(quod verbum, ut multa? & vix volumine expli-
canda comprehendit.) & bonis litteris erudiri fideli-
ter iussit: nec unum diem hoc studium intermitte
volut, quamdiu vixit. Et cura vero hac, & felicitate
educationis superasse mihi videtur omnes principes.
Argumento est dux HENRICVS IVLIVS.

θεμιστῶν ὁ ἀμφέπι
σκάπτον τὸ πολυόλεω
ουξοία· δρέπων μδρ
κορυφαῖς αἱρετῶν τὸ παταῖ.
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
ματικῆς τὸ ἀώτω.

Qui legitimū scepirum tenet
in felice Saxonia: carpens de sin-
gulis virtutibus apices: idemq; et
iam in flore musica resulget.

Nam quod Thebanus de Hierone cecinit, non mi-
nus in hunc conuenit: qua mihi de eo visum fuit di-
cere, quo essem breuior. Argumento est quoque fi-
liorum ducis IVLII fraterna conspiratio: qua non
cadat, nisi in benē educatos & bonos: quod fateri ne-
cessē est, qui impotentiam dominatus inter mortales
intelligunt. Perpetuum illud sit quatuor germanis
bonum:

bonum: Ego erit, quoad litteras in precio habebunt.
Litterae enim eos et sapientes, errare non sinent erro-
rem, ipsis inter se et patria grauem vel exitiosum.
Ni longum foret, de reliqua familia omnium ordi-
num singulatim dicam. Omnes ita amavit, ita or-
nauit dux IVLIVS, ut humillimos non prateriret, se-
natum et equestrem ordinem, primo loco haberet,
medios medio: nec querela officio fungentium au-
direnatur. Quod ad suppellestilis custodiam et am-
plificationem rei familiaris, alia ratio est priuato-
rum: aliter res suas reges et principes administrant.
Gerunt enim per alios pleraque, quorum fidem perspe-
xissent. Fecit hoc dux IVLIVS in tot praefecturis: sed
ipse tamen, quid quisque qua fide singula ageret, ani-
mum aduertere, et secum, quoties publica negotia
permittebant, rationes accurate pusilare: quid cui qua-
re acceptum expensumque ferretur, cognoscere, nec a-
liquod seduli patris familias munus negligere: ita de-
niq; sese gerere, ut parcus pater familias, qui esset ta-
men etiam princeps munificus, et re postulante, ma-
gnificentia par regibus. Cum argenii, variorumque
metallorum copiam fodinae ministrarent, non con-
tempsit hanc natura beneficentiam, sed inuestigauit
metalliferorum montium, venas diligenter et
profun-

profundius. Quidquid horum fecit, rege dignum
fecit: tum ut promptius benefaceret, tum ut pro rep.
semper in arario satis esset, tum ne opus esset, maiora
vectigalia extorquere, aut nouos census ciuibus im-
ponere. Mirum, talium inuentionum expilationes
passim pro inuentis sapientia haberi, quæ principum
dignitatem infamant, & populis exitio sunt: & ad
motus intestinos calamitatesq; tragicas viam ster-
nunt. Atqui dolus & vis cum prudentia & iustitia
nihil commune habent. Videlis, ut dux *IVLIVS* in
re familiari se gesserit, ut priuato cuiq; suis fundi, vil-
la, horti, sylva, lacus, domus, suppellex, pecunia &
quidquid diuitiarum nomine censemur, omnia illa
manerent integra, & ijs iuto fruerentur demini, at-
que in otio cum facile custodirent, tum labore medio-
cri augerent. Si quid esset controvërsia non solum in-
ter ciues, terminari voluit legibus: sed etiam si ali-
qua de re, ut sit in amplis prouinciis, nata lis fuisset,
non potentia usus fuit, sed ius suum & ipse accepit ab
iustitia. Præter autem leges, quibus reliquia imperij
Romani spiritum, fortassis agrè, trahunt, non abole-
uit leges vel consuetudines alias, vel nouas etiam san-
xit accommodatas suis populis. His stare iubebat o-
mnes: qui aduersus eas committerent, non impune
F   habu-

habuerunt, ut omnia ordine, neq; quid absq; ratione
fieret. Ac ne minimum in his turbaretur, nullum sine
magistratu, sine iudice, locum esse passus fuit. Deniq;
Themisteon ad arcem suam condidit; in quo iudi-
cum senatus ius diceret, non minus religiose, quam
in Areopago viri omni vita inq; omnibus vita parti-
bus spectansimi. Prasidebat ipse sapius, vel praside-
re iubebat lectissimum ex proceribus: denique prasi-
dem inaugurabat filium HENRICVM IVLIVM: oñ-
iecto in regno dñe ei episcopate xere, tum ad iudicandum tum ad gu-
bernandum: idq; solemni ritu, in primatum confessu,
cum oratione, plena paterni affectus, plena cura de
republica: iustitia omnem salutem & imperii digni-
tatem firmitatemq; contineri. Ita boni viuebant sine
iniuria: coercebantur improbi: qui ne sanari quidem
possent; vel solum vertere, vel hoc iubebat, quod de
membro incurabili dicitur, à quo metus etiam reli-
quo corpori. Caterum, quia educatio pro legibus est:
prima enim eius vis, vel quia quasi mater obedi-
entia: & quia illa ipsa mirificè adiuuatur litteris: ic-
circo nec oppidum, nec pagum, nec villam, nec an-
gulum in suis prouinciis reliquit, quem litteris non
consereret. Sed maius etiam negotium instituit: quem-
admodum ex illo cœlesti satu messem faceret ubero-
rem.

rem. Igitur ad riuum, cui Ganna nomen, primas
Academie lineaas duxit, ut adolescentuli singulariter
informarentur. Id cum ex re esset, sed tamen opus
imperfectum videretur; nouum & diuinum consili-
um capit. Teneros enim surculos è Gandesinis hor-
is in valles Helmianas transtulit, ut idoneo solo in
iustum arborum proceritatem surgerent, fructusq; i-
psa ferrent reip. speratos multiplices. Eo loco porti-
cus disputantium condidit, plures litterarum magi-
stros acciuit, doctoribus bonas mercedes decreuit,
pramia addidit, iuuentam ad studia optimarum di-
sciplinarum blandè inuitauit, alios sibi alumnos dele-
git, alijs tenuioribus, partim suis, partim hospitibus,
opem tulit: ut verbo dicam, uniuersitatem litterari-
am nouam omnibus rebus fundauit: nec vigilis par-
cens, nec opera, nec sumptibus: nec id in principio,
quò feruere res dicuntur maximè, sed ad extremum
vita spiritum. Illi Academia me præsidere iussit: à
vicino luco Elmana sum: ut tu ab hocce portu Li-
menis, à roseto ad Varnum Rhoduntia: sed ille me,
qua cœlestium virginum chariorem haberet nem-
inem, de sece appellauit Iuliam, & ab omnibus hoc
nomine dici coliq; maluit. Quare & nomine Iulia
triumpho, tum quia mihi hoc nihil honorificentius,

F 2

tum vt

tum ut grata erga summe meritam videar apud omnes. Dum enim ipsa ero, quod semper futurum est, & in fanis ad Elmadas sylvas, non longe à Bructero, propè fontes Alaris, colars IVLIA appellata, ducis IVLII memoriam religiosè & nullo prorsus negotio tuebor. Fauebant initio omnes mihi: ante omnes, auctore duce IVLIO, humanissimus imperator MAXIMILIANVS II. Primis enim beneficiis me ornauit, qua à tanta maiestate nostrum aliqua exspectaret. Fauebant ordines Brunsuigij: per liberaliter enim se aduersus me gesserunt, ut simile exemplum ex historia non meminerimus. Fauetis vos etiam, quoq; per orbem sorores sunt, remotissima ab inuidia: nec quidquam rectius, quam vt simus nobis inter nos benevolentissima, & mutuis studiis officiisq; certemus: nec in ipsa victoria, vel ego vobis, vel vos mihi inuideatis. Ut vellet mihi, re Rhodium ostendit aliquoties. Etenim de mystis suis mihi misit unum atq; alterum: atq; à bruma superiore tuo concessu Aisocles venit. Nomen enim hoc Lycophrona ab arte proloquar, in quo huic contioni non item, vt aliis, tenebra. Officium ille, vt spero, apud me quoq; faciet, & benè merebitur de iuuentute nostra non minus, quam tot annis hactenus, rebus relictis, de

Mega-

Megapolitana, vel in uniuersum de iis, qui veneratum Rhoduntiam è vicinia & è longinquis etiam terris aducnissent. Quo nomine cum passim charus sit, se mihi meisq; & patriæ & principi patriæ charum esse sentiet, adeoq; ex re ipsa sensit adueniens. Verum de meis ipsa non minus modestè dicam, quām de suis sibi dicendum putauit Limenis. Sed omnia hodie feruent in templis meis, & in hortis florent, ut quām maximè. Nec pauca tamen, ut sit in his infinitis uniuersi partibus, desiderantur, que qui foris sunt, fortè magis vident, quām qui domi. Hoc enim etiam est curiositatis mortalium, prospicere magis in aliena, quām introspicere in sua, & sua, sape non ita bona, amare, aliena, satis etiam bona, pro nihilo ducere. At ego quāsim, nisi quā opus sint, quoq; desiderentur, intelligam? Nec antistitiat delatus honor, nec munus mihi demandatum sit, & indignè Iulia vocer. Sed de singulis, quae ad tanti operis perfectionem pertinent, nos etiam aliquando inter nos. Gratificabimini enim mihi, quas cupidè equidem audiam, quum idem utriq; videbitur. Nam diuas quoq; sibi inter se adiumento esse, existimandum est: ni sit, neq; luna à sole lucem, prout eius aliquid aut copiam operat, mutaretur: & hic illi petenti siue adeungi illu-

F 3 strio-

strios radios non negat. Temperabo mibi, ut de
negotio meo, de qua dies noctesq; sollicita sum, nihil
addam amplius. Ut totus in oīi studiis fuerit dux
IULIVS & Pacifici nomen sempiternum sibi inuen-
erit, commemoratum à me satis existimo: atq; ita i-
psa etiam, non omnem dicendi materiam persequuta
sum: dixi, quæ dicere in animo habebam, siquidem
audire me voluistis, pènè omnia. Ex iis apparet,
tum quām plarisq; & superiorum & huius facili re-
gibus dux **IULIVS** præstiterit, et si contentionem non
facio, quòd inuidiosum putatur: tum quām maiores
vsq; ab **HENRICO LEONE** ad unum omnes tribus
rebus vicerit, ut de rebus secundis non dicam, quas
Dei beneficio præter omnem spem adeptus fuit. **Qui**
enim tertius filius in imperio patris successionem ex-
asse non sperabat: et si successit, cum patre pènè inspe-
ctante duo maiores natu filii in acie aduersus hostem
fortiter pugnantes in ipsa victoria occubuerint: de
accessione noui imperii suspicari non potuerat. Vicit
autem, & quidem hac in potestate erant ducis **IULII**.
nec nisi ab ipsis heroica virtute profecta existimari
possunt: vicit, inquam, pacis custodia, filiorum edu-
catione, & Academiæ fundatione. Qua singula tan-
ta sunt, ut ex eorum unoquoq; gloriam sempiternam
sibi pa-

sibi parauerit. Neq; diuina ista merita silentio obruerat.
Gaudeo etiam, huius mei grati in ipsum fuisse
dii amulos me videre passim multos, qui cum virtute
heroica decus praeclarè intelligant, eadem calamo
diuinitus illustrent. Gaudabo quoq; me ab aliis in hoc
superari: ut quae neq; cui præstantiam, neque virtutem
præmium inuidem. Ne quid autem desideretis, vnuum,
quod præterire falsum sit, consilio me in hancce
clausulam referre credite: quodq; ille in ultimo vita
actu declarauit maximè, quanta pietate Deum ve-
neraretur, cui vixisset in hisce terris, cui animam
redderet, cum certa eiusdem recuperandi spe in cœle-
sti patria. Et vero pietatem in omnib. vita partibus
probauerat. Quid egit, nisi implorata precibus &
suspiriis ope diuina? ut detestatus fuit turbulentos in
Ecclesia docentium contentiones? quod quantumq;
posuit in sarcienda concordia studium? quos in hac
re sumptus fecit? Atq; curam hanc ei cum aliis com-
munem fuisse fateor, quibus laudis etiam tantumdem
debeatur. Decet hac sancta cura reges: nec est tamen
prudentia mortalium: rex uniuersitatis hoc negoti-
um semper direxit, & dirigit deinceps iis modis, ad
quos mortalitas obstupescat. Mihi vero si libeat hic
esse longiori, non licet: nec est res huius loci, cui à me
satisfac-

satisfactum arbitror. Nec tamen hoc ambitiosè dictum existimes, Rhoduntia. Rei enim non satis feci: tibi, quæ me dicere iusseris, satisfactum putabis, ut benevolentia mutua dignum est. Quod si me luculentiora flagitas: ne negare videar, quod tibi de ingenio meo persuaseris, in alium locum & in commodius tempus te reiiciam. Nihil est, inquit Rhoduntia, quod hoc labores: nouimus nos: quin rei satisfactum puto, non solum mihi, quando amba dixistis, quod res esset. Nec tibi enim, nec illi verbum excidit, à re discrepans. Laudem veritatis etiam homines vobis tribuent: et si inter eos inuidia & reprehensio: sat scio, nec boni inuidebunt, nec mali habebunt, quod carpant, et si in hoc toti, sed frustra tamen sint. Neq; non unius sanum iudicium nullum calunnia anteponimus: quæ ut cœlo, si terris semper exulet.

Recte ait, inquit Elmana: sed quando ordo ad te pertinet, te quoq; audiat hic sacer cœtus virginum.

Ac statim Limenis: Nec aliud mihi videtur idq; te & huius & meo nomine rogatam volo: ac ne dubites, quid à te dici velimus: quod scilicet ad te pertinere intelligis: est sponsa auia, iam apud cœlites degens, ELISABETHA Cimbrica: est annus sponsæ, heros VLRICVS, in cuius in comitatu eum locum tenes,

nes, quem ego apud sponsa fratrem, regem CHRISTI
ANVM, hac soror nostra apud sponsum ducem HEN-
RICVM IVLIVM: locum aio, in vulgus obscurum,
sed pœnitendum nostrum nemini. Quid autem re-
fert, cum illo nihil obscurius? Ibi tum arridens
Rhoduntia: Non ita, inquit, conuenerat, nec erat
hoc propositum initio. Faciam tamen, quod cogitis
rogando: Et faciam promptius, quod a via his festis
diebus suas quoq; deberi laudes, Et ipsa sentiam:
Sancta fuit heroina Et in regia magnificentia mode-
sta: omni decore matronali ornata praeplerisq; regi-
nis. Cum esset specie pulcherrima, studuit, ut forma
præstaret animus. Sed cum species annis flaccesceret,
ut in mortali: animus tempore euasit pulchrior Et
perfectior. Itaq; ut in pulchritudinem vultu oculi o-
mniū olim connecti fuerant: ita animi intelligentium
ab altera, neq; fluxa animi ipsi⁹ pulchritudine, aciem
nūquā auerterunt. Fastū in aliis ferre non poterat,
nec delicatum otium: luxum vero, in quo profusio et
voluptatum corporis studium, detestabatur in omni-
bus. Fecerat equidem gynaconitam suam ELISABE-
THA sanctimonie Et pudicitia templum, silentii Et
laboris officinam. Vbi enim lingua intemperantia Et
otii licentia esset, ibi fieri non posse iudicabat, ut ani-
mus ad

G

mus ad

mus ad pietatem & decus aspiraret: & hoc multo
minus in deliciis & luxu regio. Videres heroina vir-
gines, habitu mundo & simplici, assidere domina ad
telam & colum: surgere cum ipsa nuberet: loqui cum
ipsa quereret: in eius etiam nutus singulos intentas,
non ut heræ, sed diu&a alicuius, quam omni reuerentia
colerent. Nam, quas, ut vulgus & in licentia edu-
cata, dicerent duriter haberi, eas magna animi bene-
volentia prosequebatur, deq; iis ornandis diligenter
cogitabat: dilectissima cuiq;, hoc est, modestissima et
diligentissima, cum primis de luculentis nuptiis pro-
spiciens, eidemq; dotem vel augens, vel, si tenuior es-
set, largiens. Habant eandem quoq; magistrum tu-
enda rei familiaris. Non id multa ex fortunatorib;
faciunt, quarum conditio inferior multò est, vel et-
iam humilis, quod regina non neglexit. Nihil erat
in arce & aliis per prouinciam palatiis, quin memo-
riā teneret: ne quid periret, ac ne quid desideraret.
Quapropter in officio quoq; magis fuit passim fami-
lia: qui omnium rationem, ubi domina videretur,
essenti reddituri. Nec se indignum existimauit, rem
rusticam videre: prima etiam matre familiæ dignū
negotium: ut se habcant in fundis segetes, ut in hortis
herba & arbores, ut in stabulis sine pascuis armenta

& pe-

¶ pecudes, quid sub dio vel in edibus agant serui,
quid ancilla. Frons certè occipitio prior esse dicitur:
præsentia domini dominaq; vel horum præsentia præ-
sensio acuit & villicos, & villicas & ceteram fami-
liam. Sed hac quis diligentia colligendi & tuendi ex-
istimet, & haud esse tanta principis, à qua videlicet
quisq; beneficium speret. Iniuria & expilations in-
digna sunt regibus: iisdem si digna liberalitas, digna
itidem parsimonia, utraq; suo loco. Quod enim quis
habet, quod conseruat, quod inuenit, de hoc largiri
rectè potest. Nec vero suas virgines solum ornauit:
nec aliis negabat, quas pudicas, probas, laboriosas
audiret. Benè item fecit litteris, litterarumq; præci-
piùe sacrarum cultoribus, quos vitæ tamen puritas &
sanctimonia commendaret. Etiam sacris virginibus
munifice & sollicitè prospexit, cuius bonitatis illustre
exemplum edidit in Rhuna, in ripa Varni supra Bu-
cephaleam. Itidem passim probis miseris prospexit,
qui morbis, laboribus vel etate fracti essent, ut ma-
nu victum parare non possent. Hoc non est miseri-
cordis animi solum & benigni, sed prudentia etiam,
plus quam muliebris, quam tamen de heroina inge-
niorum existimator sibi pollicetur. Prospexit igi-
tur etiam posteritati in aliis largius. Namq; & tem-
pla &

pla & arces condidit & ornauit: nec de hortis dicam, quorum fructibus & amoenitate ipsa quoque fruebatur: totas sylvas idoneo loco conseruit, partim ad passionem, parium ut ligna foco suppeditarent, & mali nauigiis. Nec minus singulari coniugis prudensia, qua curiositatis nihil haberet, quam ceteris virtutib. delectatus fuit dux VLRICVS. Ut autem maritum, ut generum obseruarit, ut filiam reginam, ut liberos regios, nepotes neptesq; amauerit, quid attinet praedicare? Huius enim benevolentia cursum non inhibuit. Ad extremum enim iterum traecto mari cum marito, generum, filiam, nepotes neptesq; visum venerant: atq; ipsa, dum hoc insigni pietatis munere perfungitur, (nam & fama tum innotuit, eam cum genero & filia graues sermones instituisse, quas si opus esset, Limenis exponeret: in argumentis vel primum fuisse suspicor educationem regiorum liberum) & in Falstria portum Germaniae proximum a suis summo studio deducta, febri corripitur. Ibi abiecit omnium rerum caducarum cogitationem, quas tamen etiam ante pluris haud fecerat, quam cui, per sapientiam & pietatem in Deum, liceat: eo loco non ipsa quidem vivere, sed inter mortales vivere desuit: & fato functa, hoc quoq; fatum heroi-

CUNO

cum nacta est. Non enim ELISABETHAE Cimbricæ memoriam, quod in nobis est, unquam sinemus intermori. Et huic sacro audientium gregi, inquit Limenis, & rei abs te soror, ex una parte satis esse factum puto: non flagitamus aliud, sed & alterum exspectamus. Alterum, inquit Rhoduntia, si queam, declinare malim: sed de auctoritate vestra faciam, quod cupidè nihilominus faciam. Aueo enim, ut debeo eum ornare, per quem ipsa sum ornatior. Annis abhinc quinquaginta in quo squalore iacuerim, tu vicina soror, vidisti: tu, auditione accepisti, Iulia: et si aliorum & reip. calamitas erat illa magis, quam mea. Vita enim nobis ipsa sumus, & male nostrum nemini esse potest, qua cum cœliib. auum degimus. Sed tum me visam, squalidam respxexit prior ELISABETHAE Cimbricæ maritus, sapiens princeps, MAGNVS: sed magis deinceps huius fratres patruelles, ipsi fratres germani IOAN. ALBERTVS, & VLRICVS, duces Megapoleos. Erat ille supramodum beneficus: & præclaris suis meritis inuenit gratum aliquem, immemores beneficiorum plures. Me vero gratissimam erga utrumq; nostis, utriusq; merito. Vtriusq; enim par in me benevolentia & beneficentia: quarum alteram si nominem, ambas intelligatis. Etenim qui

G 3

ex po-

ex potentibus benè vult, idem facit: qui benè facit, idem bonis non benè faceret, nisi benè vellet. Deinde etiam uni me perinde, ut alteri profiteor: Et maiori id ostendi, Et testatum faciam eius item filio, paterna dignitatis Et virtutis heredi, duci I O A N N I. Dux enim V L R I C V S cum hoc fratris filio mei meorumq; id est gregis musici ad V arnum rationem habet: parterneq; adeò omnibus nostris commodis prospiciunt. Libet autem mihi, ducem V L R I C V M. Et licet, Et debo prædicare, potissimum nomine iustitiae. Huic enim, non minus vel magis etiam iusti nomen conuenit, quam ciui Attico, cuius mentionem fecit paulo ante soror. Hic enim gesuit, geretq; semper personam publicam, semper pro suis populis excubabit, ut salvi sint. Ille contra, priuatq; ferè semper fuit publicū munus gesuit in patria, cum populo videretur: nisi quis aiat, quod facile dem, in tantis meritis nouam videri conditionem priuati. Etenim vir bonus, publicè bonus est, tam patriæ, quam ciuibus. Nec tamen latet, ubi discriminē bareat. Vterq; enim ut iustus sit, ad iustitiam quidem vterq; exemplo inuitare potest: in principiis potestate est, qui in deuia deflexerint, intra iustitiae limites cogere. Iusti autem appellatione intelligite, ut de Amphiaraō, de Aristide, de Catone

acce-

acceptum fuit, quorum nemo videri, sed unusquisq;
eorum iustus esse voluit, ut de vate illo prædicauit
Aeschylus, de cive suo Atheniensis, de Romano po-
pulus Rom. itidem censuit. Qui vero iustus: idem
moderatus, continens, temperans: idem fortis &
prudens. Iustitia enim fasciculus habetur virtutum
omnium, aut si hoc, et si verè, tamen tenuiter dictum
videatur, audite perulgatam, sed veterem & insi-
gnem laudationem iustitiae: qua ita latè patere pre-
dicatur, ut in se virtutes ad unam complectatur o-
mnes. Est plane cum primis absolute virtus, quoni-
am virtutis usus: perfecta autem, quando ea prædi-
tus, non solum virtutem apud se colit, sed ea etiam
aduersum alios vitetur, ut ille primus in ambulacro
sapientia scriptum reliquit. Atq; idem acceptum à
sanctiore etiam saculo: nec vesperum, nec luciferum
què esse admirabilem. An eandem solem vita lice-
at dicere? Fons vita Sol perhibetur, at iustitia fons
est salutis reipublica. Nec potest vero magis regnum,
& magis diuinum, quam iusti nomen dari. quod
vobis mecum considerare libeat. Reges esse Deo quam
simillimos optamus, & ipsimet Deo esse quam simili-
limi siue esse siue haberet expetunt. In Deo haec insunt:
immortalitas, potentia, virtus. Ut autem ridiculi
exti-

exstiterunt, qui se iussurunt pro diis coli & adorari?
Vnde cum se in deos referri ab Atheniensib. flagita-
ret Demetrius, Athenienses metu tyranni potentiae,
facto huiuscemodi plebiscito, eluserunt eius insanam
cupiditatem: Demetrius, siquidem vult esse Deus,
esto Deus. Quod qui hac ratione ex regibus & ty-
rannis affectarunt, se turpius dederunt, quam vel
Phaëthonem vel Icarum fecisse, poëta fabulantur.
Potentia, qua ex fulmine, terra motu, turbinum im-
petu, eruptione fluminum ipsiusq; maris appareat;
quid nisi terrori est? Homines autem quo terribilio-
res, hoc in maiore odio sunt hominum, & ubiq; in
perpetuum execrables. Tertia in Deo est iustitia,
sine virtus: cuius boni ex diuinis, particeps homo re-
ctissime, ut homo, fieri potest, & huic quisq;, & ma-
ximus maximè studeat. Supra hoc iusti nomen alti-
us ex monarchis potentissimus nemo sibi pepererit.
Quod ego ducem VLRICVM Iustum nomino, placere
studeo nemini, adeoq; assentationis declinatio me hic
breuiorem facit: qua tanti criminis etiam suspicio-
nem à me remoueam: et si hoc suspicari de nostrum,
aliqua nemo debeat, qui cogitet de ingeniis mortali-
um. Verum dux meus, iustus ille iustitia præses, ex-
terminat huius aduersariam, cum omnibus aliis mo-
dis,

dis, tum panis: atq; et si raro discedit à scriptis legibus,
tamen paternum ipse quoq; dolorem accipit, si quid
durius statuendum sit: Et manu[m]t innocent[er] tueri,
quām nocentes plectere: manu[m]t parcere in viam re-
deuntibus, quām desperatos tollere. Grauem princi-
pem agnoscitis, quo tamen nihil humanius: iustum,
quo nihil aquius: ore Et sermone regio, regio animo,
regiis factis: in quem oculos animumq; desigunt prin-
cipes Germania: quem Megapoli Et communi pa-
triæ, qui sapiunt, vivere multis annos Et florere desi-
derant. Vos etiam vota vñā mecum pro eiusdem vi-
ta Et salute facite, Et preter hoc grati in patronum
animi specimen nihil nunc aliud hodiè flagitate. E-
quidem inquit Limen[is], in te deprehendimus, Et mo-
destiam Et studium nostri: quibus tibi pares esse
semper studuimus. Nec erit, quod modò velis, ut
tibi non gratificemur. Ego, inquit Rhoduntia, ut
video (mihi certè si videor) meis partibus perfuncta
sum. Audire adhuc aliquid velim: nec aures virgi-
num audiendo lassæ sunt. Videtisne ut expectent, ut
attentæ sint? Ibi tum: Ego, inquit Iulia, nihil video,
nisi, ut nouis sponsis precemur fausta omnia. Ibi
Limen[is]: Aliquid etiam heroi HENRICO IVLIO
deberi censeam. Nihil ille desiderabit Limeni, cui

H   omnia

omnia illa praefita. At ego, Iulia, desidero, & for-
san hac Rhoduntia. Huc ibam mea Limeni. De-
libabit igitur Iulia laudes etiam herois HENRICI
IVLII. Itane vero in os? At tu, Limeni, quid ait
de minore ELISABETHA Cimbrica? Quam spe-
cie sit diuina uidetis, quam regio animo, consentane-
is moribus: mente & oculis in sponsum coniectis: o-
mnino diu auiæ & heroina simillimam fore augu-
rор. Exemplo tuo Limeni, me quoq; diuinam es-
se iubes: quod munus, et si multi mortalium satis ar-
roganter id faciunt, mihi tamen non sumpsi hactenus.

Dic vero, inquit Rhoduntia, non quantum qui-
dem omnes scire aueant, & tu foris non nescias: sed
quod recte dicas. Mira enim de ingenio ducis tui
semper audiuimus. Nihil hoc mirum, inquit Iu-
lia. Rara enim in eo indoles enituit à prima infantia:
cui quam educationem curauerit pater, quam solli-
cite, antè à me dictum fuit: semper cogitans & ora-
tione usurpans, quanti sit à teneris adsuefieri. De-
pueri profectu fama statim maiora fide dissemina-
uit, retamen minora. Quoquo enim se vertit, non
in uno alteriore, sed in omnibus quotquot erant aqua-
lium, superabat facile. Igneus enim olli vigor. Nul-
la nec impuberem nec ephebum auocabant volupta-

tes:

tes: non somnus, non ludus, non exempla otiantium:
nulli deterrebant labores: negotium sibi quietem, vi-
gilias somnum etiam hodie videtur arbitrari. Non
afficiendus est ieunis laudibus, ut in eleganti scriptu-
ra, in venusta pronuntiatione, in palestra, in musicis,
in latina lingua & aliis, repente præstiterit. Fortu-
natis & potentibus multa tribui fateor, qua ipsi vix
à limine salutarint. Nostra, vera oratio est. Ac
qua modo dixi, in aliis magna sint: in HENRICO
IVLIO erant minima: cui rei testimonio ad vos non
opus est. Nostis enim hac sorores: vos credatis mi-
hi velim, dilecta virgines. Per adolescentem differebat
sapè, de religione, de iure, de militia, de scientia ciui-
li, de beneficentia, de clementia. Hinc igitur quis
non perspiceret, non solum ingenii aciem, sed etiam a-
nimum? nec prophanum esse, nec iniustum, nec timi-
dum, amantem patriæ, beneficium, semper æquum.
Si quid in eo esset puerile, in hoc simul inerat, quod in
puerum non cadere dices: si iocus & sales & ludi,
confusa illa semper omnia rore quasi senilis alicuius
sapientia. Talis erat natura, talis educatio: accede-
bant litteræ. Iussusne an iniussus? lectitabat, scripti-
tabat, meditabatur, disputabat: qua ad finem bonum
respicserent. Cupide audiebat qua theologi docerent,

H 2

qua

que de legibus Romanis explicarent iurisconsulti,
qua de officio & regno homines eruditi depromerent,
qua de imperio duces militiae commemorarent: si ne-
mo diceret, quarebat: si quiescerent, iubebat pergere.
Cum alia veterum monumenta legebat, tum histori-
as: ac pānē omnium, delineationem animo concepe-
rat. Igitur mature, adeoq; ephesus summos honores
adeptus fuit, quibus antē dignus fuisset existimatus,
& semper deinde se dignum gereret. Exploratum in
lapide Lydio Biantis dixerim. Huius enim sapiens
illud dictum: imperio virum indicari. Qui enim
potest facere, quod vult, idemq; tamen rectē facit:
de huius demum virtute aliquid certi determinari
potest: et si ille non quod vellet, se posse facere, sed de-
bere facere, quod rectum esset, existimabat: immo a-
liud non volebat, ut prater officium facere minus pos-
set. Maius hoc et amplius imperium, quod nunc XI.
mensē gerit, magis id indicat, indicabitq; quam-
diu in puppe sua Argus sedebit. Vidimus hoc anno,
ut se fraternē aduersus fratres, ut iuste erga suos, ut
erga me beneficē gesserit, ut prudenter in omnibus cā-
teris. Nihil enim inconsultē agit, qui cum ipse pra-
stet sapientia, tamen de prudentum sententia guber-
nat rem publicam. Cura ei fuit cura admodum pra-
ter los-

ter luctum acerbum, & hoc imperii initium. Non
minus enim humanè patitur. Quam, inquit Li-
menis, mihi curam narras? Interpellans Rhoduntia
ait: quam adhuc videmus, quaque gratia ille nauem
conscendit, & nos quoque hac venimus. Sic est, in-
quit Iulia. Ab hac cura, de me sedulo cogitabit scio,
vel iis mandabit, in quibus fides & littera. Fide
quidem in quaque re gerenda opus est, sed sine litteris
nihili foret hac deliberatio. Paternum enim benefici-
um volet esse ratum, atque id cumulare nouo: atque ita
conseruatione quoque paterna gloria inueniet sibi suam
propriam: paremne an maiorem, dicent posteri. De
suis: quibus pater & pro Deo esse meditatur. De se,
quod est omnium primum, qui fons omnium illius
meritorum. Ideo vero, quia Deus ipsum bonum, ab
eo omnia bona, neque aliud præter bonum. Rectè igit
tur urget heros HENRICVS IVLIVS hoc studium
nobile & regium: quod ipsum Dei esse dicerem, ni
Deus foret ipsa bonitas, qui sibi quod habet & quod
est, parare non potest. In quos contrarium aut mu-
tatio aliquando cadit: iis talis diligentia conuenit,
de qua qui remittit, eum à se desciscere necesse est.
Ante omnia meminit dux noster se hominem esse:
quod meminisse quam magnum sit, testatum fecit

H 3 sapiens

sapiens rex Macedonum, qui nobili puero manda-
rat hoc praconium, ut quotidie à cubili à somno sub
auroram prodeunti diceret: Philippe homo es. Quis
quis enim hoc in memoria semper habet, quod sapius
mortales obliuisci animaduertimus; toius in hoc est,
ne quid committat contra dignitatem hominis: qua
aut communis est omnium, aut cuiusq;. Maxima
enim, cum sit hominis, regis equidem, maior est ē
principis, qui quodam modo suorum populorum rex.
Atq; hic princeps, et si regiam disciplinam perdidicit,
sibi tamen non minus opus esse putabit, quasi quodam
Phœnico Achilleo, aut Nestore Agamemnonio. E-
rat Pelei filio Phœnix, quasi alter Achilles, qui sic
cum Achille loqui auderet, ut ipse sècum: regi Gra-
corum Nestor, pro certo Dei oraculo, à quo sibi di-
gredi nefas putaret. Sed cum in consenu potenterum
sive ad regem, vel Nestor timide dicat, vel promo-
ueat minus, nec auctoritas ea sit Phœnicis, ut Achil-
lis animos mitiget, quod ipse quoq; heros noster intel-
lit: ibit ē quietus ante comotiunculam, quotidie
ad mutos senatores, ut sapiens Arragonum rex, Al-
fonsus dixisse ē fecisse scribitur. Libri enim nec a-
dulciantur, nec metuant: nec iis lector succenseat: qui
faciat, se ipse ludat. Tenet dux HENRICVS IVLIVS.

que

qua poëta fabulis innoluta, inuenient ad vitam bo-
nis moribus & rectis consiliis erudiendam: tenet Cy-
ri pædiam, qua sola omnibus artibus regiis principem
erudire possit: tenet Nicoclem Isocratis, & Dionis
de regno commentarios: multa præterea ex historiae
scriptoribus, qua principes de officio doceant. Quis
dubitat, quin eadem regiaturus sit? è quibus hone-
stam voluptatem, & mirificas utilitates capiat. In
rebus enim iucundissimis hoc, spectare pâne eodem
momento, omnes paries orbis terra quasi oculis, si-
mulq; res omnibus aniè saculis gestas, quas nosse sit o-
pera & premium, idq; tui sine parte pericli, ut ait poëta.
Hoc est vivere, quando non vixisse: hoc ibi esse, ubi
non fuisse videaris. Animus enim profecto in omnia
loca, nec solum hac depressa uniuersitatis, sed ad an-
te-sacula quoq; penetrat. Quid vitius & tutius?
quâm exemplis discere quid agas, quid fugias, & in
rep. & in vita domestica: ut te rebus secundis non
efferas, ut aduersas vel consilio mutes vel fortiter fe-
ras. Hac cum probè nouerit dux meus: præcepta sa-
pientiae in manibus habebit, quoties olij aliquid erit
ab negotiis patriæ, & historias cumprimis. Cum a-
lia eum exempla mouebunt, tum sua regia gentis
perillustria, & hac proxima, qua modò explicauimus,
magnis

magni saceri, saceri, & patris. An non quas sibi pri-
ma etate leges vita & imperii diuinitus ipse prescri-
psavit, sancte dies noctesque seruaturum existimemus?
In quibus a potentibus fæde vel etiam leuiter erra-
tum fuerit, fugiet: qua cum laude heroës fecerint, &
mulabitur: qua iudicem neglexerint, ut suspecta &
isto fastigio indigna, vitabit: denique semper discet,
semper ut rectè faciat: discet autem legendō, audiendō,
meditando, agendo, existimando: nec sine hac cu-
ra iocabitur, nec ambulabit, nec venabitur, nec ci-
bum sumet, nec somnum denique capiet. Hanc spem
de heroë nostro mortales valde fouent, quam de eo,
admodum adhuc puerò, statim conceperant, & ipse
in hunc diem confirmauit in animis omnium: nec
fallebit igitur, si quid ex antecedentibus consequens sit,
video: video præterea longatum, felicem & circum-
fluentem sempiterna gloria. Fecistis enim me auda-
culam, postquam in hanc arenam, pene reluctantem
detrusistis. Timide dixi multa, potissimum hac de
causa, quod non licitum fuit dicere, ut ante feceram,
in quo genere vestra fuerunt partes perinde faciles:
sed de futuris magnam partem fuit oratio. Futuru,
quod remotius, hoc obscurius est, etiam sapientibus:
nec minus nobis, quibus tamen datum est longius
prospici

prospicere. Si quid minus viderim, erudiri ipsa ve-
lim: si longius progressa fuerim, non mea solius cul-
pa fuerit. Nullius hac nostrum, inquit Rhoduntia.
Sic viuamus, ut bene volumus generi mortalium,
Et hunc omni decore cumulatissimum, quem modo
verè, parceq; nimium prædicasti: cui item recta fau-
staq; vera prædixeris, vii nobis quoq; ominari libet.

Vera sis vates, inquit Limenis: Et hac vota qua
pro salute herois HENRICI IVLII Et heroinæ ELI-
SABETHÆ Cimbricæ cum bonis omnibus facimus,
rata sint. His dictis, strepitus in æde diuinus orie-
batur, unde idem precari virgines apparebat: qua
Et ipsæ multi iam contionem animaduerterent. Li-
menis igitur, cum Et sorores surgerent, gratias egit
hospitiis, nec id multis verbis. Tibi vero, inquit
Rhoduntia, debemus. Quin, conuersa ad Iuliam, in-
quit, huic Limenidi gratias referimus, vel eius fa-
ctum emulamur? Ut videtur, inquit Iulia: vel
potius, quid videtur? Tricoron hoc, inquit, tibi
placei, Et quæ in eo fiunt, maximè? Non minus,
inquit Iulia, mihi, quam tibi hac omnia. Ego in-
quit Rhoduntia, nostro honori Tricoron etiam in
adverso littore vel in ripa Varni, vel in ipso foro La-
tino statuam: quo loco nos primum vidimus. Cir-

I ca quod

ca quod scilicet fana sunt aliqua: magis commoda
loco non potest. Tum te visemus sapius & audium
plures venient. Hoc agebam, inquit Rhoduntia:
nec rogandas censeo, quod ultro factura videmini:
tamen quod ultro facietis, ut saepe & quamprimum
faciatis, rogo. Nihil moramur, inquit Limenit.

Ibi igitur Iulia: nec ego moror. In meis enim val-
libus aut vicino aliquo colle, adificabo nobis Trico-
reōn tertium: sacrosanctumq; adeo est inter nos ius
hospitii. Et inter nos, inquit Rhoduntia, & inter
nostras virgines, & mystas uem nostros. Excipit
Limenit: Nihil rectius, mihiq; gratius: nihil publicè
salutarius. Idem mihi gratissimum, inquit Iulia.
Accersemus & alias è cœlo: & ante omnes Homo-
nean, Philalethean, & Sophrosynen: quas si una a-
liquando apud me videbimus: solidum gaudium
mecum gaudebitis. Tum Rhoduntia: Faciles
sunt: si annuas, veniant. Ipsa enim ius multos annos
usa sum familiariter: quo nomine longinquæ etiam
mihi gratulatum, saepe aduenerunt: alias, quibus do-
mo avesse non esset integrum, idem fecerunt per inter-
nuncias vel per epistolas. Cum eisdem igitur dein-
ceps amicuum constanter colam. Crede, nihil mihi
hac fuit, nec erit aut suauius aut utilius. Idem &
ipsa ex-

ipsa experta sum, inquit Limenis. Tum Rhodun-
tia: sed habent eadem tres diras & potentes aduersa-
rias, quarum aliqua ubi pauxillum valeat, ibi nulla
illarum vestigium faciat: Derin, Oeesin & Anago-
gian. Noua mihi monstra narras, inquit Iulia.

Quae, inquit Rhodunitia, mirum, ni tu senseris.
Tentant enim non solum certos in orbe populos, sed
animos ferè singulorum. Deris enim non patitur in-
ter se conspirare animos hominum, serit suspiciones,
malevolentiam, odia, altercationes, lites, contentio-
nes, aternas inimicissas. Oeesis oculos mentium fa-
scinat, obiciens mortalibus falsas opiniones, & per-
niciose, tatra etiam mendacia pingens veritatis co-
loribus. Anagogia seruit libidini imperitorum, con-
sumacia mater & petulantia, & impudentia, ac de-
niq; miseria. Non prorsus hoc me fugiebat, inquit
Iulia: idq; erat, ut de illis aduocandis dicerem. A
tribus vero earum aduersariis mihi ipsa cauero, &
meis mystis, omnibusq; qui se ad me conferent, fideli-
ter consulam, ut illas doctrinae, virtutis & otii hostes
fugiant & detestentur. Laudo te, inquit Rhodun-
tia, soror. Conditis igitur utrobiq; templis, agemus
non Eleusinia, ut Athenienses, nec Hyacinthia, ut
Lacones, nec Dionysia, ut Thcbani, sed Tricorasia,

I 2 nec no-

nec nobis solum, sed tribus illis potissimum diuis, quas
Iulia accensendas recte consulit. Atq^s, inquit Iu-
lia, ego princeps Tricorasia indixero, si hoc mihi con-
cedet Rhoduntia. Immo, nihil malo, inquit Rho-
duntia: ac nisi tu occupares, ipsa iussim. Ambae
hanc ad hunc portum vidimus: ea me sapè, tu his die-
bus in ripa Varni: auemus etiam te apud te videre:
Tricoreon conde, hospitium nobis, & nostris para.

De quibus cum inter eas conuenisset, ante vestibu-
lum consalutatione facta, statim se quaq^s, cum suo
comitatu receperunt, quo loco honori & e-
molumento essent & ipsis regibus,
& reliquo generi mor-
talium.

F I N I S.

Græca quibus viii vijsum fuit, vel in dialogo, vel ad marginem la-
tinè reddidimus. In nomine ΑΙΣΟΚΛΗΣ est litterarum transpositio,
qui αιαγεαμιαπτμος dicitur. Sed rem accipe. A. B. I. 5. Σ. γ. Ο. ζ. Κ. α.
Λ. ε. Η. δ. Σ. η. In extremo sunt διάνοια, Φιλαληθεα, Ε σωφροσωη: ne-
cessaria bona in unaquaq^s honesta societate hominum: concordia, stu-
dium veri, & modestia sine disciplina. His contraria, θλησ, οιησις και
αιαγωγια: consentio sine discordia, qua & εργις, secunda est opinio,
qua & θλησ: tertia neglectio bone educationis, quam & ακαδασιαι si-
ne perulantiam dixerimus: à quibus litterarum & virtutis culores:
cum primis abhorreant.

EIVSDEM HEROIS NVPTIIS
PROPYLAEON
Alberti Clampñ.

Heroum in laudes post interualla resultans
Musa vige & vigila, tacitæ ne sicut Amyclæ
Ob diuturna graui periœre silentia fato,
In nihilū recidas. Procul est, vt credere possim,
Sic tibi lauricomos saltus Heliconis amati
Obseptos, vt prisco animum perculta vigore,
Signa sequi nequeas, desuetaq; ad arma cieri.
Præcipue cum mi quædam diuina voluptas,
Molibus incurrens validis in pectore gliscat
Carmine suauidico claros celebrare Hymenæos
Guelphiadæ magni, quem maiestate suprema,
Imperio populos regere, amplaq; regna tenere,
Viuendi satiate pater defessus, adegit,
Quamprius in cœli templa aurea susciperetur.
Ille autem ad commune bonū, patriæq; salutē,
Otio, & illecebris vitæ procul aurius, omnes
Intendens neruos, & mentis luminum acumen,

I 3

Tantæ

Tantæ molis onus, virtutis amore ministro,
Et valido procerum regni circum yndiq; septus
Præsidio, immisis dudum suscepit habenis.
Et nunc, postquā animi demptis è pectore curis,
Desolata obitu lustrauit regna paterno,
Inq; fidem inuictos accepit Saxonas armis,
Icitur aligeri calcaribus intus Amoris,
Virgineum tacita tangens dulcedine pectus
Cæruleæ nymphæ, quæ claro prosata Regum
Semine, fluetifrago sinuosæ in litore Balthes,
Martia quâ floret rebus gens Cimbrica gestis,
Intus & ipsa imis exardet tota medullis.
Nec iā habitū, vultusq; gerit, velut ante, dolentis;
Vtpote largifluo lacrymarum flumine lassa,
Amissi pridem quærens solatia patris (ctum.
Magnanimum iuuēnē, & summis virtutibus au-

O æquis igitur similes natalibus ambo:
Ambo pares, orti clarorum è sanguine Regum:
Ambo gradus ascendentis ætatis adultæ,
Et par connubium maturo tempore adepti.
Vnis his tamen infelices casibus ambo,
Quod, prius optatos quām coniunxit amores,
Horrida vtriq; sui insedit nox funere patris;
Queis in concilio velut olim præmeditatis,

Con-

Contigit ante diem humanis concedere rebus,
Nec tardas natorum vna celebrare iugales. (go?

Sed quid ego hoc vlc^o, obductaq[;] vulnera tan-
Quid queror afflictæ geminū vno tempore lumē
Europæ excisum? non adseritoribus istis
Tempus eget. Satis hæc, satis hæc alguq[;] fameq[;]
Solicitæ gentes, & vos luxistis amantes.

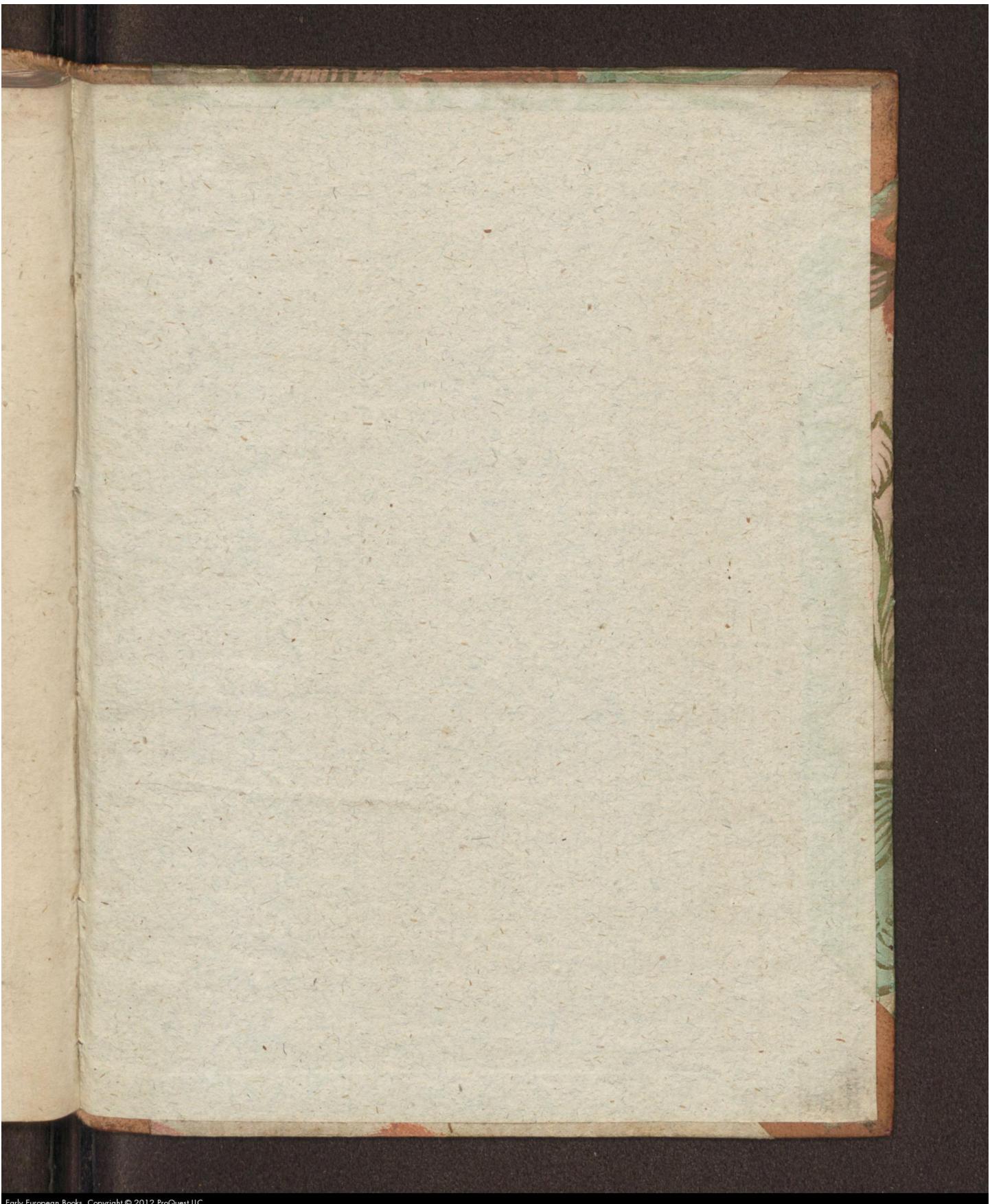
Quin ergo attentos animos, auresq[;] reposco,
Atq[;] aliam blandæ gannitu vocis adulans,
Excanto Aonia ad partes de rupe sororem,
Dum teneris animos expletus amoribus, ad se
Lætus ouansq[;] noua redeat cū coniuge Princeps.

F I N I S.

Contigit sicut dicitur in libro de generatione animalium
In ceteris portionibus autem epistola tunc hinc (80)
Sed quid ergo post aliquid quod aperitur
Quod dicitur super illius locum in quo etiam potest
Ponitur exceptionis non sicut hanc ipsam
Tunc ergo. Sit istud et hoc quod secundum istud
Solicet sententia: Et vos in multis sententias
Quoniam est sententia diuinorum: Et quod in dolo
Est enim in dolo sententia vocata
Tunc si omnes possent utrumque sententiam
Dicitur ergo sententia de ceteris sententiis sententia
Istiusmodi sententiae cum ceteris sententiis

FINIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
IN bis 299 [35,-184 4"]